лютий 2010
February 2010

ПРОМІНЬ

Promin

50

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ
РІК XXXXX ЛЮТИЙ Ч.2
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційна Колегія
Зеня Юзик
Соня Бейзик
Галя Липка
Референтки Променя
Галя Щербблюк
Ольга Лугвиненко
Річна передплата в Канаді - $25.00
Передплата до інших країн -US$30.00
Одне число - $3.00 (Включає 'GST')
Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@cogeco.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL XXXXX FEBRUARY No.2

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
Telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Zennia Yuzik
Sonja Bejzyk
Halia Lypka
Promin Conveners -
Helen Scherbluk
Olha Lugvynenko
Administrator - Oksana Sushko
Telephone 905-572-9626
Subscription in Canada - $25.00
Other Countries - US $30.00
Single copy - $3.00
(GST is included)
The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Agreement No. 40011733

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ Contents

Леся Українка ..... 2 ..... Lesya Ukrainka
Укр. Музей Канади, СУК ..... 10 ..... Ukr. Museum of Canada, UWAC
Духовність ..... 13 ..... Spirituality
Життя і культура ..... 16 ..... Life & Culture
Із світу ..... 18 ..... Around the World
Нашим Найменшим ..... 21 ..... For our Children
Вісті з Централі СУК ..... 22 ..... News from the National Office
Громадська Хроніка ..... 23 ..... Community Events
Квіти Незабутнім ..... 30 ..... In Memoriam
Пресовий Фонд ..... 32 ..... Press Fund

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP) toward our mailing costs, PAP Registration No. 09580

Canada

Back cover:
Portrait of
Lesya Ukrainka.
Etching by
V. I. Kassian, 1970.

Союз Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada
National Office
Box 102, Cudworth, SK S0K 1B0
Phone - 306 256 7013

E-mail - pz.yuz@sasktel.net

Редакційна Editorial

I wonder how differently our lives might have been shaped without the influence of our heroic female role models, both past and present. The visionary and poetess, Lesya Ukrainka, precious to the Ukrainian people and admired by lovers of classic literature around the world, is one of these influential heroines. The precedent which she set during her lifetime, of fearless expression against tyranny and oppression, continues to bring hope to Ukrainian hearts today.

Lesya's focus was not on the lament of suffering, but on the freedom of progressive thought, for which she adamantly strove from the time of her youth until her early death from tuberculosis. In the face of a disease that drained from her the ability to enjoy the physicality of her youth, she centred her focus on larger matters that transcended the realm of her own frustrating circumstances. Her creativity in poetry and prose transported her to a life outside of herself, yet with a very real and timely foundation. Her heart was aflame with a fervent love for Ukraine and her people, and the light of that fire shines forth in her words, like the 'Promin' that we call our own. If only her powerful sentiments would now reach the hearts of those in Ukrainian government today; we must continue to pray that her voice will resonate loudly in their hearts and minds most of all.

As we commemorate Lesya Ukrainka and the many other historical heroines of our culture this month - Olena Pchilka, Olena Teliha, Marko Vovchok, Hanna Barvinok, Olha Basarab, Sofia Rusova, Olha Kobylanska, Natalia Kobrynska among them - through programs and concerts, we can also commemorate the heroines who live in our own time. Personally, I am deeply inspired by the women with whom I have the privilege to work alongside in my own local UWAC Lesya Ukrainka Branch in Hamilton. Their unwavering dedication to not only sustaining, but nurturing and growing our heritage in the diaspora, never ceases to amaze me. In spite of the increasing chaos in our world and all the turmoil it can create, these women, my friends and colleagues, persevere. I'm certain that you can say the same of the women in your own local UWAC Branch, wherever you may be. This February, let's take the time to honour our 'today' as well as our 'yesterday', and pray that our foundation remains strong and true to that which was laid for us by our predecessors.

Oksana

Безсмертна Леся

Був жаркий африканський вечір. Ще недавно свистів і шумів на тисячі голосів хамсін - страшний вітер з Сахари, що лютував кілька днів підряд. І тому тиша, що настала, видавалась неприродною, а вечірнє тепло після неймовірної денної спеки сприймалось як велика полегша. На веранді кліматичного санаторію в Гелуані сиділа в плетеному кріслі тендітна білява жінка і пильно вдивлялася у вечірнє небо. Ніч наскочила раптово, без сутінків, без переходу. Ще було рано, спати не хотілось. День видався особливо важкий. Вісім учнів - французької, німецької мови. Кожному вділи уваги, розкажи, поясни. Та й ніде правди діти - не всі мають справжній хист до чужих мов. Але що ж треба. Мусить заробляти собі на хліб насущний, вже п'ятий місяць живе в Єгипті, треба платити за пансіон, за ліки. Правда, дещо дає перекладання торгових контрактів, але ж яка це нудна і нецікава робота! Писати б вірші, перекладати українською мовою радісну поезію цього нездоланного, загадкового народу, до якого вона придивляється ось уже кілька місяців. Бачились їй працьовиті й меткі руки селян-фелахів, веселі з під чорного серпанку очі єгиптянок, жваві голівки дітей бідняків. І ці військові загони зарозумілих і нахабних англійців, що з сурмами й барабанами гучно несуть свою силу нільським берегом, щоб Єгипет чув і тремтів. Скрізь, де владу зурпована багатіями, однаково важко працюють бідняки, - всі права у багатіїв. І на Україні так, і в Росії, і в Італії, і тут, у Єгипті. Але так не буде вічно. Настане день відплати!

На веранду вибілги два хлопчики - Саїд і Мухамед, що робили хворим дрібні послуги. В санаторії вони користувалися загальною любов'ю. За ними вслід вийшов важкою ходою огрядний пан, промисловець з Росії, що лікувався від ожиріння. Він дражнив хлопчаків ізаохочував до бешкету. Для глуму капіталіст їх підпоїв, хоча місцеві закони суворо забороняли вживання вина. Тендітна блідолиця жінка раптом підвелася і попрямувала до гладкого пана. Вона була глибоко обурена його вчинком. Знічений і притиснутий до стіни, він намагався виправитися, а перед його жирною пикою мелькали стиснуті кулачки жінки. На шум зійшлися мешканці санаторії.

- Відведіть, будь ласка, дітей додому, - лагідно попросила вона когось із чоловіків. А ви, - гнівно блиснула очима на гладкого, - я постараюсь, щоб через газети весь Київ, уся Росія, всі ваші знайомі довідались про вашу огидну поведінку цивілізованого дикуна!

Це була Леся Українка. Скромна, непомітна, коли йшлося про неї особисто, чутлива до горя інших, до долі гноблених і принижених жахливими умовами експлуататорського світу, - такою вона була завжди.

Своє життя і літературну діяльність Леся Українка присвятила боротьбі за визволення народу. І цьому віддавала вона увесь свій хист, усі сили, знання.

Дитячі і юнацькі роки Лариси

Петрівни Косач-Квітки, що стала згодом славетною українською письменницею (народилась вона 25 лютого 1871 року в місті Новоград-Волинському), минули переважно в селі Колодяжному серед чудової волинської природи у товаристві старшого за неї за півтора року брата і селянських дітей.

Косачі були у дружніх сосунках з багатьма письменниками й культурними діячами України, зокрема з М. Старицьким, М. Лисенком, М. Коцюбинським, І. Франком. Таке оточення, а також літературні інтереси родини Косачів (мати Лесі - письменниця Олена Пчілка, дядько Михайло Драгоманов - відомий вчений-історик і громадський діяч) сприяли розвиткові художньому хисту дівчинки.

Здібна і роботяща жвава і співуча, юна поетеса постійно була серед селян. Придивляючись до їхнього життя, схвильовано читала їм полум'яні вірші з "Кобзаря" Шевченка, записувала казки, повір'я, розповіді про боротьбу народу за волю. Разом з селянськими дітьми вона співала пісні, влашотвувала ігри, вчилася вишивання.

Не раз в будинку Косачів у Колодяжному влаштовувалися імпреовізовані вечори в пам'ять Т. Г. Шевченка. .....Святково прибрана світлиця. На стіні портрет Шевченка, прикрашений українськими рушниками і першими весняними квітами. На лавках сидять селянські діти і їхні батьки. Мала Леся палко і натхненно читає "Катерину" Шевченка. Як зачудовані, слухають малюки, а дорослі крадькома витирають сльози.... Закінчує Леся читання шевченківських віршів "Заповітом":
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте ....

Голос дівчинки звучить мужньо і гнівно. Обличчя дорослих освітлює надія, а очі дітей загоряються сонячним блиском ....

Щедро обдарована поетичним хистом, щира товаришка бідних і знедолених, ніжна і лагідна, але непримиренна до несправедливості. готова вести боротьбу з насиллям і злом, - таким постає перед нами образ юної Лесі, що виступала в літературі під псевдовнімом Українка, підкреслюючи цим самим, що вся її натхненна творчість віддана боротьбі за соціальне і національне визволення рідного народу.

Неабиякі здібності виявила Леся до науки. Хоча з одинадцятирічного віку невідступно переслідує її туберкульоз, вона навчаючсь дома, досконало оволоділа кількома слов'янськими і західноєвропейськими мовами. Всесвітню історію Леся знала в такій мірі, що дев'ятнадцятирічною дівчинкою написала для молодших сестер підручник "Стародавна історія східних народів".

Враження дитячих літ - контрасти багатства і злиднів, всевладдя панів і безправ'я трудящих, знайомство з творами передових російських і українських письменників - Пушкіна, Гоголя, Шевченка, Марка Вовчка, Франка, Чернишевського, Салтикова-Щедріна сформували у Лесі Українки революційні погляди на дійсність.

Перший свій вірш "Надія" дев'ятилітня Леся написла під впливом арешту за революційну діяльність її тітки, батькової сестри. А 1884 року у львівському журналі "Зоря" вперше надруковано її поезію "Конвалія". З цього часу поетеся постійно виступає на сторінках журналів і газет, видає кілька збірок своїх поезій.

Великим другом юної поетеси і її родини був І. Я Франко. Він допоміг Лесі Українці укласти першу збірку її поезій "На крилах пісень" допомагав поетесі порадами, перший високо оцінив її творчість. Леся Українка шанобливо і зворушливо зверталася у листах до Франка: "Мій учителю!".

Перша збірка Лесі Українки "На крилах пісень" вийшла у Львові 1893 року. Згодом виходять ще три книжки поезій Лесі Українки -"Думи і мрії
" (Львів 1899), "Відгуки" (Чернівці 1902) та друге видання "На крилах пісенл" (Київ 1904). Поетса друкує також низку драматичних, прозових, літературно-критичнх та публіцистичних творів у різних українських та російських журналах того часу.

В похмурі роки самодержавства, коли царські сатрапи душили кожну революційну думку, Леся Українка мужньо стає на шлях боротьби з існуючим ладом, гострою зброєю художнього сова викриває несправедливість експлуататорського світу.

Змалку хворіючи на тяжку недугу, що не покидає її все життя, перебуваючи під наглядом поліції, цькована буржуазними націоналістами, вона непохитно бореться за краще життя для знедолених і гноблених.

Через хворобу Леся Українка

Леся Українка - Єгипет. Фото 1912
Lesia Ukrainka - Egypt. Photo 1912

кілька разів виїжджала за кордон на лікування. Хвороба не дає її перепочинку, наступає. Але мужня і вольова жінка не скоряється. Нові й нові вори виходять з-під її пера. Радісно б'ється серце, думки цвітуть, мов золоті квіти. Творити для народу, освітлювати йому шлях у майбутнє - це найбільше щастя для письменниці. Однак, не легле життя, іноді здається, що сили залишають її. Хочеться відпочинку, спокою, хоч на коротку хвилю. Раніше заспокоєння знаходила біля свого фортеп'яно: сонати Бетховена, твори Лисенка, Ліста, Шопена, Моцарта, Чайковського. Тепер цього нема - болять руки. І ніби сама народжується смутна поезія, ніжна і душевна:

То була тиха ніч чарівниця,
Покривалом спокійним, широким
Простелилась вона над селом,
Прокидалась край неба зірниця,
Мов над озером тихим, глибоким
Лебідь сплескував білим крилом.
І за кожним тим сплеском
яскравим
Серце кидалось, розпачем билось,
Завмирало в тяжкій боротьбі.
Я змаганням втомилась кровавим,
І мені заспівати хотілось
Лебединую пісню собі.

Але то був лише хвилевий настрій. Згадувала вогненного Шевченка, що навіть на засланні, криючись від недрімового ока донощиків, творив свої поетичні шедеври; незламного Чернишевського, що до крижаному краю скінчив своє полум'яне життя; могутнього Франка, який тремтячими, паралізованими руками написав безсмертного "Мойсея" та багатьох інших світочів. Розуміла, що треба і далі боротися, творити, щоб визволити рідний народ від тенет рабства й приниження:

Хто вам сказав, що я слаба,
що я корюся долі?
Хіба тремтить моя рука,
чи пісня й думка кволі?

Ні, вона не була кволою, вона мала міцну, незламну силу волі. "Хто має силу ходити по гострім камінцю, той завжди перейде по ньому до чогось високого, до вищого, ніж звичайо можна дійти рівними та гладенькими стежками", - писала Леся Українка в одному листі до своєї подруги, відомої української письменниці Ольги Кобилянської. Так, Леся Українка не ходила второваними стежками, вона ішла трудним і тернистим, але благородним шляхом народного письменника до вершин світової слави.

1911 року, перебуваючи на Кавказі, вона із запалом починає читати грузинську і вірменську белетристику. Нові думи тривожать її серце, нові образи полонять душу. Згадалося рідну Волинь, ліси й озера, трудне і гірке життя селян. Як живі, постали в уяві казкові образи волинського фольклору.

.... Тепла зоряна ніч. Могутні вікові дуби і тонкі білокорі берези з усіх боків обступили галявину. Біля багаття сидить поважний старий чоловік у полотняній одежі. Русяве волосся його хвилями спадає на широкі плечі. Час від часу підкидаючи у вогонь сухого хмизу, він розповідає дивну казку.

Хлопець-підліток і дві дівчинки з захопленням слухають розповідь. Особливу увагу виявляє тоненька

білява дівчинка. Її ясні розумні очі то спалахують гострою цікавістю, то замріяно вдивляються в темну стіну старого бору.

....Леся слухає оповідання дядька Лева про "лісову силу". В її уяві фантастичні образи Лісовика, Мавки, Водяника, підступного Куця і голодних Злиднів переплітаються з дійсністю.

Поїздка в урочище Нечімне, життя серед таємничих поліських лісів, розповіді неперевершеного оповідача селянина Лева Скулинського справила на майбутню поетесу незабутнє враження.

І тепер, через багато років, квола і ендітна жінка горіла полумям нового натхнення. В гарячковій, безсоній праці за десять днів народився незрівняний поетичний шедевр - мелодійна і різнобарвна, глибоко філософська "Лісова пісня", в якій знайшли своє вічне життя чарівні образи її рідного Полісся.

В горінні, в напруженій праці були створені в останні роки її життя драматична поема "Камінний господар" і суворими, мов з бронзи литими, образами середньовіччя, драматична поема "Оргія" та інші твори.

Ліричні вірші, поеми, драми, драматичні поеми,оповідання, критичні і публіцистичні статі - у всіх цих літературних жанрах Леся Українка залишила високохудожні зразки. У всіх цих творах ми відчуваємо глибоке вболівання письменниці за долю свого народу, бачимо палку віру в його світле майбутнє. Поборницею реалістичного, народного своєю суттю мистецтва була Леся Українка до кінця свого життя.

Із співом на устах згасла велика українська поетеса, вірний друг українського народу.

І встане велетень з землі
розправить руки грізні
і вмить розірве на собі
усі дроти залізні, -

писала вона незадового до своєї смерти, що сталося 1 серпня 1913 року в м. Сурамі в Грузії.

Труну з тілом великої поетеси привезли до Києва. Народ - студенти, селяни прийшли віддати останню шану Лесі Українці.

від Досвітні Огні - видавництво дитячої літератури "Веселка" - Київ 1965

Як дитиною, бувало,
Упаду собі на лихо,
То хоч в серце біль доходив,
Я собі вставала тихо.

Що, болить? - мене питали,
Але я не признавалась -
Я була малою горда -
Щоб не плакать, я сміялась.

А тепер, коли для мене
Жартом злим кінчиться драма,
І от-от зірватись має
Гостра, злобна епіграма, -

Безпощадній зброї сміху
я боюся піддаватись
І, забувши давню гордість,
Плачу я, щоб не сміятись.

1897

Леся Українка з родиною. Стоять (зліва направо): Климент Квітка, Олена Пчілка, сестри Ізидора та Ольга, Михайло Кривинюк, Леся Українка. Фото 1912

Lesia Ukrainka with her family. Standing (left to right): Klyment Kvitka, Olena Pchilka, sisters Isidora and Ol'ha, Mykhajlo Kryvyniuk, Lesia Ukrainka. Photo 1912

Spirit of Flame

by Clarence A. Manning
Professor of Slavic Languages
(Ret.), Columbia University

New York City
April, 1950

Foreword from "Spirit of Flame, A Collection of the Works of Lesya Ukrainka", translated by Percival Cundy (Bookman Associates, New York). Copyright 1950 by Ukrainian National Women's League of America.

Леся з братом Михайлом -Фото 1890
Lesia with her brother Mykhajlo -Photo 1890

With every decade the literary reputation of Lesya Ukrainka has grown and today the poetess is recognized as one of the leading figures in modern Ukrainian literature, second only to Taras Shevchenko, the incomparable master of the language, and on a par in her artistic productions with Ivan Franko. This is a remarkable tribute to a woman who died in her early forties, after a lifetime of invalidism and physical suffering.

It has been the good fortune of Lesya Ukrainka to receive the increasing homage of successive generations. In her lifetime she was compelled to live apart, to dwell in a world of books, and to avoid those close human contacts which mean so much to writers and other artists who need the inspiration of the present and an appreciation of the currents of life around them. Some of the more far-sighted critics, as Franko, welcomed her work, but it was all too often dismissed as something exotic, something alien to the Ukrainian spirit, something isolated from the Ukrainian struggle for independence and the right of national self-development.

Her critics were wrong, and they have been proved so by the march of events. She did not ilive to see the changes that were to take place in the political complexion of Ukrainian life, but she had an unerring instinct for the future, and the modern writers who are imbued with the love of liberty are finding it ever more easy to learn from her and to follow the path which she was the first to traverse.

To understand the significance of Lesya Ukrainka, we must appreciate the difficult position in which Ukraine was a century and a half ago. The country had lost the last vestiges of its political freedom. The last Ukrainian political institutions had been wiped out by imperial Russia about the time of the American Revolution. Before that time (and here was the great tragedy) the vernacular had been employed only for folksongs; those who prided themselves upon their education employed either the artificial Church Slavic or the language of one of the occupying powers, Russia or Poland. Even such a man as the philosopher Skovoroda had contented himself with talking to the people in their own tongue while writing in the same conventional language that had been used for centuries. It was only at the very end of the eighteenth century that Ivan Kotlyarevsky, in his burlesque version of the *Aeneid*, had ventured to apply the dialect of Poltava to literature; its success and influence showed that his experiment was long overdue.

The Ukrainian language had survived because of the common people. It had survived not in the educated circles of the land but among the peasants who were tilling the fields for an alien master, and maintaining as best they could

the traditions of the village. It flourished in the home, where the usually illiterate mothers and fathers talked to their children in the speech they had learned years before from their own parents. The intense conservatism of the women of Ukraine, who had remained unaffected by the fashionable trend of the times and the ambitions of those who would rise by speaking the language of conquerors, saved the situation.

The spark lit by Kotlyarevsky was fanned into a flame by Taras Shevchenko, a genius of the first rank. From his first appearance on the Ukrainian scene, he inspired his fellow countrymen with a sense of the beauty of their language and its possibilities. Yet there was something more. From his grandfather, he had gained a first-hand knowledge of the revolt of the Haydamaki in 1768, the last uprising of the Ukrainian peasants for their liberty. Shevchenko knew from his own family tradition that there had been a free Ukraine with its own aspirations, its own hopes and struggles, and all of these he put into his poetry. The answer of the Russian government was to place him for years in a prison battalion east of the Caspian Sea. It broke his health, though not his spirit, and when he finally was released, he had not many years of active work before him.

Shevchenko's poetry dealt with the past, the present and the future of Ukraine. The fearless poet not only painted the heroism of the Cossacks and their desparate struggles for liberty but he dared to express the hope and the confidence that there would be again, a Ukraine free from a foreign yoke, even as he was unsparing in his attacks on the abuses of the present and in his admonitions to his country men to rebuild their life on higher ideals. Yet the hour for political action had not yet come and the next generation of writers concentrated on the problems of the present.

The aging poet warmly welcomed the stories of Marko Vovchok (Maria Markovych), when they appeared. She was a young woman of the educated class but she understood the problems of the peasants, their hardships and their sufferings, especially as they concerned the fate of the village women and the evil effects of serfdom on family life.

"The Ukrainian language had survived because of the common people.... It flourished in the home, where the usually illiterate mothers and fathers talked to their children in the speech they had learned years before from their own parents."

She was followed by a long series of talented authors and Ukrainian literature lived on and developed. It emphasized the sociological and ethnographical factors in Ukrainian life. It stressed, often under scientific pretexts, those features of Ukrainian village life, thought, and custom which differed from those of the Great Russians who dominated the country. The regime at St. Petersburg allowed this but it did everything in its power to reduce Ukrainian letters to the status of a Little Russian provincial literature, useful in a minor degree as the instrument of education, but incapable of attaining independent stature. Later it put a stop even to this humble purpose, and when Lesya Ukrainka was five years old, an absolute prohibition was placed on the printing of books in "Little Russian" within the territory of the Russian Empire.

The imperial regime was banning the use of the language. It was absorbing the gentry into the Russian system. The revolutionists, with their ideals of human liberty refracted through Russian eyes, were working as energetically to win over to the Russian cause that part of the Ukrainian youth who were opposed to Great Russian domination. No one can estimate the number of young Ukrainians who listened to the siren song of the Russian revolutionists, and lost touch with their own native hopes and aspirations.

The language and literature lived on, and the ethnographic school served its purpose. Yet there was always the danger that it might in the end lose sight of the national interest, the feelings of the people, and sink down to what the Russians proudly proclaimed it, a mere provincial, dialect literature. There could be but one outcome for the unequal struggle, unless Ukrainian literature could establish contact with the world of ideas, with the contemporary movements of the whole of Europe, with the great classics of Western civilization through the ages.

The task of Ukrainian literature was to free itself from those fetters that had been voluntarily assumed by the Russian intelligentsia. The Russian demand that literature should deal only with the present, which the social evil of the day in its narrowly interpreted, realistic sense, was deadly enough to the great run of Russian writers. It was suicidal for the literature of a people whose existence was menaced by both the imperial regime and the revolutionists alike.

The danger was dimly felt by Olha Kosacheva, who wrote under the name of Olena Pchilka. She was the sister of the great Ukrainian scholar and pro-

fessor, Michael Drahomaniv, who left Kiev in 1876 for a career abroad, where he could work without censorship, but Olha did not have the literary power to carry out her ideals.

Her daughter Larysa did have it, and from the days of her childhood, her mother taught the young Larysa the literature of the world. When the girl was only 12, Olha sent one of her poems to Lviv for publication under the pseudonym of Lesya Ukrainka, "Lesya the Ukrainian," and it was under that name that the daughter became famous. The young girl soon showed that she was well prepared by her knowledge of foreign tongues to draw upon the inherited and accumulated wealth of European civilization. Furthermore, it is to be remembered that at this period in the early eighties, there were no Russian authors who were willing to do the same thing. Those men who were later to supply the broadening influences in the themes of Russian literature had not yet begun to work, and they could have learned, had they so desired, from this educated Ukrainian girl.

Then came a blow that might have been fatal. Never robust, Lesya was stricken down with tuberculosis, first in the bones and later in the lungs. Her illness isolated her from much of the normal activity of the young people of her own age. It compelled her to live with her books, to think in terms of books, and to frame her intellectual and spiritual life on what she read, rather than on what she saw and experienced.

The masterpieces of world literature became closer to her than the activities of the student circles, the stormy debates of the various intellectual groups, the ill-prepared and unrealistic dreams of movements directed against the imperial authority. Lesya was compelled to ask herself the fundamental meaning of freedom, the rights of peoples, the struggle for liberty in all ages and in all places. More than that, she was unable to live long at home. Her life was a journey from hospital to health resort. She spent a winter with her uncle in Sofia, Bulgaria. She sojourned in Berlin, in Rome, in the Crimea, in the Caucasus, in Egypt. She went everywhere in the vain search for health and strength.

Леся з сестрою Ольгою та Оксаною Старицькою. Фото 1896

Lesia with her sister Ol'ha and Oksana Starytska. Photo 1896

Lesya was well aware that she was fighting a losing battle against the disease which was sapping her strength and vitality. She was well aware that she could not work steadily and consistently, that every piece of literary production was done on her nerves, and that she could not look forward with any certainty to the future. Yet it is only on rare occasions that this note of hopelessness and despair entered her works. She did not waste her scanty strength on a series of laments or elegies. Her lyric poems are primarily a call to action and to struggle, to love of country and to sacrifice, to the achievement of a new and just world order, in which the poor and the downtrodden will receive justice and mercy.

From these poems to lyric monologues, dramatic scenes, and poetic dramas, was but a short step, and it was chiefly in these fields that she worked during the last ten years of her life. Her productions were something new in Ukrainian literature. Theatrical companies, amateur and professional, long trained to produce plays based on the realistic life of the village, could not understand them or find the proper technique for presenting them. The lesser critics could only say that they were exotic, and regret that the poetess was not directly working for the Ukrainain cause. They did not understand that the themes that Lesya Ukrainka chose had a direct bearing upon the problems that they were discussing, even though Ukraine itself was not specifically mentioned and the characters did not act or talk like Ukrainian peasants. The poetess drew her inspiration from

the ancient world, from the Bible, from the sufferings of the Jewish prisoners after the fall of Jerusalem and during the Babylonian Captivity, from the efforts of the early Christians to maintain themselves against the power of pagan Rome, from the struggles of the Scotch under Robert Bruce to free themselves from the power of the English King. In almost every one of these productions, she dealt with some aspect of the life of the enslaved nation struggling to protect its ideals and its material existence against the encroachments of a stronger and momentarily victorious power - and what else was the Ukrainain problem as both Lesya and her critics saw it?

Yet this assertion, which was only vaguely hidden behind the foreign themes, was more than a clever attempt to escape the Russian censor. It was a definite declaration of emancipation of the Ukrainian spirit from the utter dependence upon those literary standards, conventions, and practices that had been borrowed from the masters of the land. It was a clear statement that the Ukrainians as a people, as a European people, had the right to draw upon the total literary inheritance of the continent and of the ages. At one and the same time, Lesya Ukrainka was pleading the cause of the oppressed nations of all ages and places, and she was emphasizing the similarity to them of the Ukraine of her own day.

Lesya Ukrainka died in 1913, and within five years of her death there had been established an independent Ukrainian National Republic which was struggling for its very existence against overwhelming force and the logical outgrowth of the ideas of the Russian intelligentsia. The Ukrainian people learned the bitter fact that ignorance is deeper and brutality more unregenerate when it is combined with deliberate misuse of high-sounding slogans and ideas. Even such Ukrainian Communists as Khvylovy in his *Wood Snipes* was led to express the notion that Ukrainian Communism could not depend solely upon the will of Moscow, but that it had to knit again its broken bonds with the rest of Europe and with the ideals of humanity. For his efforts in that direction, Khvylovy was driven to suicide, and many of his associates who did not take that course found themselves confronted with execution, or deportation - which also meant certain death.

Yet it was such experiences that were needed to round out the picture and to complete the circle. Three centuries earlier the Hetman Khmelnytsky had learned the bitter fruit of the acceptance of Muscovite overlordship. A half-century later, the Hetman Mazepa had found the price of subservience to Peter the Great impossible to pay. Taras Shevchenko had told the bitter truth in terms of national history and tradition. Now, in the last days of the Russian monarchy Lesya Ukrainka had portrayed in literary terms the essence of conditions under the old regime, and the younger Ukrainian writers who lived under the Soviet Union could not fail, if they were honest and patriotic, to emphasize the same truths.

It is that fact, more than anything else, that has contributed to the growing popularity and understanding of Lesya Ukrainka. Events have justified her feelings, confirmed her insights. They have made her a true prophet of the future and a true historian of the past.

All this is beside the fact that she was a master of the art of poetry, a superb technician in literature, and a woman endowed with genius. With her knowledge and appreciation of European literature, she was able to sense the trend of literary development and to implant on Ukrainian soil those devices and conventions that were proving themselves abroad, without injuring her own individuality and artistic talents. Whe was a leanred poet - in the best sense of the word. Shevchenko had the art of concealing his erudition and his literary antecedents. Lesya Ukrainka did not do this, but even the most superficial reading cannot fail to disclose the natural talent behind her literary artistry.

No one will ever be able to decide how far she was moved along these paths by her illness. With her independent spirit, had she enjoyed health and activity, she might have been swept into the conventional paths of the day. She might have been absorbed by the needs of the moment, by the struggle to improve the conditions of the people. But she could not live at home. She could not satisfy in action the instincts which might have driven her into the ranks of the Ukrainain revolutionists. She could only read and study and write and travel in a fruitless search for health. It made her a unique figure. It gave her an ever-widening point of view which allowed her to present Ukrainian hopes and desires under the aspect of their universality. It is surely not without significance that the only one of her major works which dealt with the Ukrainian scene was written at fever heat during one of her visits in Egypt.

Her works can be read as the flowering of the Ukrainian genius, but they have a wider significance. They are the expression of the thought of a cultured and educated women who represented that acceptance of the universal ideals of civilization which are the sole hope of humanity in the twentieth century.

Величаве Святкування 65-ліття Українського Музею Канади Альбертська Філія

Ukrainian Museum of Canada, UWAC Alberta Branch Celebrate a Milestone 65th Anniversary "Hidden Treasures Revealed"

Seated: Nellie Seniw, Curator; Elaine Harasymiw, 2nd Vice-president; Eugene Topolnisky, President; Hope Ungarian, 1st Vice-president; Shirley Wozimirsky, Secretary. Back row: Chester Kuc; Natalie Deptuch, Treasurer; Zonia Lazarowich, Past President; Anne Emsky; Vita Holovorodko, Publicity Convener; Eileen Yewchuk, Pauline Mudry. Missing from the photo: Melvina Gowda, Membership; Paul Garrick; Carolyn Mulek; Geraldine Nakonechny

Золотиста осінь завітала до Едмонтону. Управа Альбертського Музею взялася до праці, щоб показати ширшій публиці ці скарби, які впродовж 65 років працівники і прихильники Музею зуміли призбирати і вдержати у якнайкращім стані. Бо:
"Хто має цінності,
А з них ближнім не хоче вділити,
Той має скарб многоцінний
В міх шкуряний зашити".

І так в днях 2 - 4 жовтня, 2009 р Едмонтонське громадянство мало велику приємність оглянути величаву виставку українського народнього мистецтва, яке виставлене в залі Св. Іван, в дуже просторій головній залі, і яка була дуже помистецьки представлена. Тут велика заслуга управі Музею - п-у Евгену Топольницькому, головному мотиваторові і великому знавцеві українського муистецтва п-ну Ч. Куць, та кураторці п-ні Наді Цинцар.

У п'ятницю 2-го жовтня, 2009 р. відбулося офіційне відкриття виставки. Господарем вечора був п. Тополницький. Він тепло привітав гостей і подав короткий перебіг існування і праці Музею.

When the Ukrainian Women's Association of Canada was formed in 1926, one of its aims was to preserve the embroidery, weaving and folk dress of the early Ukrainian settlers. UWAC branches began collecting artifacts and holding spring exhibits of Ukrainian folk crafts. The first Ukrainian museum in Canada was established in 1936 in Saskatoon, Saskatchewan, by the Ukrainian Women's Association of Canada and was opened to the public in 1941 at the Peter Mohyla Institute.

At the national UWAC convention held in Winnipeg December 24-25, 1944, it was decided that branch

museums should be established in Toronto and Edmonton. As a result, the first Ukrainian museum was created. At the subsequent Alberta Provincial UWAC convention of December 29-31, 1944, the museum executive for the Alberta Branch was elected. The first president of the Ukrainian Museum of Canada, UWAC, Alberta Branch was Emma Verchomin.

The Ukrainian Museum of Canada, UWAC, Alberta Brach was initially housed partly in the old St. John's Ukrainian Orthodox hall and partly in the Mykhailo Hrushevsky Institute. In 1951 the museum was moved to St. John's Institute, a university dormitory. The collection was then moved to the new St. John' Cathedral in 1953. Finally, in 1964, the collection was moved to its present location at the newly built St. John's Cultural Centre.

President Topolnisky commended the UWAC for having the vision to preserve the rich cultural history of the Ukrainian settlers and immigrants in Canada and have a museum which would serve as a collection centre for many artifacts that would otherwise have been lost. When the Alberta Branch Museum was being organized, its president, Emma Verchomin, had visited many UWAC branches in Alberta asking the members to donate artifacts to the museum.

Congratulatory greetings were presented by Janice Sarich, MLA for Edmonton-Decore, Laurie Blakeman, MLA for Edmonton-Centre, and Brian Mason , MLA for Edmonton-Highlands-Norwood, and Mark Ferbey, president of Alberta USRL.

The many people that Eugene Topolnisky thanked were those who had devoted many years of volunteering at the museum: the 65th anniversary committee members with Chester Kuc as its chair; Nadia Cyncar, Luba Kuc, and Greg Borowetz - for the many hours that they devoted to the preparation of the exhibit; and others who helped with the exhibit. He also thanked Nellie Seniw for the many years that she had contributed to the museum and presented her a bouquet of flowers. Of all the presidents of the Alberta Museum, Mrs. Seniw has served as its president the most years. She was instrumental in the museum acquiring many artifacts, especially four originals paintings by William Kurelek.

Велике число зацікавлених глядачів заповнило залю, де вже при вході падав в очі прекрасний килим "С. Повстюха" "Квіти Перемоги" по боках були два Коромські рушники, зі Сумської області. На середині залі було представлено родину: батько, мати, син і дерев'яна колиска для дитини. Перед цим показали - напис: "З пошаною до піонерів" - "Ukrainian Pioneer Tribute".

Дальше столи і стоянки були заставлені показом багацтва

різних областей України. Там були: оригінали наших мистців: В. Курилика, В Доброліжа, Л. Цимбалюк-Челадин і В. Семенка. Біля кожного стола з показом ноші були мапи на яких зазначено яка це частина України. Тоді прекрасно вбрані моделі представляли повний стрій: сорочка (звичайно з доморобного полотна) Вишиті різним стібом і кольорами. Спідниці (ткані) або плахти (пізніше з купленої матерії), корсетки, кептарі, вунда, кабат, залежно від області. Деякі чудово вишиті без рукавів кожушки оздоблені шкірою, кольоровими коралями чи вовною. На голові часто вінок (з польових квітів - маків, ромашок) а коли віддана жінка то хустка. Чоловіки мали капелюхи - часом прикрашені косичкою або квітами. Багаті дівчата мали дукати на шиї.

Великий показ писанок - з контесту Америки і Канади з 1992 року збагатив виставк. Також цікаво було глянути на вироби зі соломи (Ірена Білей, Кривий Ріг, Дніпропетровська область) що показує на відродження народного мистецтва в Україні . Цікаві були старовинні інструменти (сопілки).

Велика заслуга працівникам музею, які придбали чудові скульптури: Л. Молодожанена (L. Mol), G. Kruk, John Weaver. Також дуже цінні релігійної вартости експонати: Чаша, Євангелія, дискос, хрест і молитовники.

Багато зразків кераміки і дереворізу та інкрустованих експонатів можна було оглянути на кількох столах. Крім того один стіл був присвячений праці п-ні Дарії Янди, включно з дуже гарним її портретом.

Багато альбомів з взорами рушників - прибками було виставлено, як також книжки деяких мистців та попередні статті про музей.

Під цю пору в музеї працює п. Г. Боровяць, який точно катальогує всіматеряли.

At the present time the museum is updating its cataloguing and the photographing of collection, which will be later shared on its new website.

Багато людей вважало що це була одна з найкращих виставок мисстецтва в Едмонтоні. Ґратулюємо всім хто причинився до цього успішного святкування і бажаємо Вам дальших гарних успіхів. Щасти Вам Боже!

Подали: Євген Тополницький і Ольга Логвиненко

Proud To Be Ukrainian?

We bet you didn't know that....

The first horseman rode a horse in Ukraine about 6,000 years ago. The earliest hard evidence of the domestication of the horse dates back only to 4000 B.C. Teeth of horses from the Copper age site of Dereivka, in southern Ukraine, show traces of wear caused by having bits in their mouths. These were probably made of rope, as the earliest known metal horse bits date from about 1500 B.C.

The oldest map in the world, discovered in Ukraine in 1966, is from about 10,000 B.C. Inscribed on a mammoth tusk it was found in Mezhirich, Ukraine. It has been interpreted to show dwellings along a river. However, the best claim to the title of "the earliest map in the world" appears on a beautifully engraved silver vase from Maikop in Ukraine. It was found in a Ukrainian tomb dated at 5,000 years old. It shows two rivers, a mountain range, a lake or sea and wild animals.

The oldest known house in the world is a remarkable dwelling found at Mezhirich, near Kiev, the capital of Ukraine. It was found in 1965 by a Ukrainian farmer who was digging a new cellar six feet below his home. It is made of mammoth bones and was built about 15,000 years ago. It formed part of a village and was so strongly built that it would have lasted several generations. This would indicate that the inhabitants were settled agriculturalists rather than nomad hunters.

The earliest known musical instruments, according to some scholars also were found in Mezhirich. They were made of decorated mammoth bones. A mammoth skull was used as a kind of drum-like instrument. The Scythians of Ukraine some 2,500 years ago used the bones of eagles and vultures to make excellent flutes.

Excerpted from "Ancient Inventions", by Peter James and Nick Thorpe (New York: Ballantine Books). Additional info by Andrew Gregorovich.

Spirituality

Anna the Prophet

Although the shortest month of the year, February is far from short of women saints to celebrate. (I have counted at least 36). Conspicuous among these are four women known from the New Testament: Anna the Prophet, the Samaritan Woman, and the Apostles Nympha and Priscilla.

Commemorated together with Righteous Symeon on February 16th (and alone on September 10th), Anna the Prophet continued a tradition of women prophets which began with Miriam, the sister of Moses. In addition to Miriam, the Orthodox Church honours as saints three other women prophets from the Old Testament: Anna the mother of Samuel, Deborah and Huldah.

Anna the Prophet entered Christian annals in the second chapter of Saint Luke's gospel. Forty days after the birth of Jesus, Mary and Joseph carried the infant to Jerusalem "to set him before the Lord," in accordance with Mosaic law. (The Presentation of Jesus in the Temple on February 15th closes the Nativity Cycle.) Two persons, a women and a man, encountered the divine child in the temple.

The Holy Spirit had promised Symeon, a "righteous and virtuous" man, that he would not die until he had seen the "Lord's Anointed." Now the Spirit moved him to go to the temple. When Mary and Joseph brought in the infant Jesus, Symeon took him in his arms and blessed God, "because my eyes have looked upon your salvation."

Anna the Prophet was the other person who met God in the temple. Whereas Luke says little about Symeon, he offers a biography in miniature of Anna. "The daughter of Phanuel," she

belonged to the tribe of Asher, descended from one of the 12 sons of Jacob. She was at this time an old woman, "well advanced in years." Luke gives some figures. Anna had been married seven years. "And now she was 84 years a widow." When Anna received Christ in the temple, she was over a hundred years old, a venerable figure.

Widowed when still a young woman, Anna had dedicated her life to God. During the 84 years of her widowhood "she did not leave the temple." Anna was always there, "serving night and day with fastings and prayers."

In the temple, Anna lived a life of intense communion with God. As a result, she had, to borrow words from a ninth-century Byzantine hymn, become "known to God."

When God came to "know" Anna, God made her a prophet. She was empowered to speak for God, to reveal and interpret the divine will. Anna's words possessed authority. The religious community accepted them as authentic, coming from God.

The 84 years spent in the temple and her prophetic calling prepared Anna for the supreme experience of her life, the encounter with God born-in-the-flesh. Like Symeon, Anna at once recognized God in the 40-day-old infant held in Mary's arms. Like Symeon, she too thanked God for letting her eyes see the Christ. Unlike Symeon, however, Anna did not keep to herself the ecstatic experience of the encounter with God. Conscious of her mission as God's voice on earth, Anna the Prophet shared the experience with humanity. She revealed and announced the Incarnation, for all to hear.

And at this time she came near and gave thanks to God and spoke of the child to those who looked forward to the deliverance of Jerusalem (Luke 2:38).

Prophets do not speak for God privately in their own closets. They are called to proclaim the word of God publicly, wherever people gather, in church or the marketplace. This is what Anna did.

An old woman of more than a hundred years, Anna the Prophet "spoke of the child," declaring to the waiting world that God had become human. "This infant is the Lord, who made heaven and earth. This infant is the Christ, the Lord's Anointed whom all the prophets foretold."

From Anna's lips came the first public proclamation of the Incarnation. Clear and strong, her message was understood.

The portrait of Anna the Prophet, presented first by Saint Luke, reappears in the hymns for February 16th. Byzantine hymnographers describe her as wise, glorious, holy and inspired by God. "Shining brightly with the grace of prophecy, she proclaims the Saviour of Israel."

Anna the Prophet, together with Saints Elizabeth (mother of Saint John the Forerunner), Hermione and Eutychis (two of the famous four prophesying daughters of Saint Philip the Evangelist), proves that the "grace of prophecy" is indeed not restricted to males. Female voices as well as male have the power to speak for God. The Holy Spirit never discriminates along gender lines.

In the primitive church, according to the New Testament, women prophets as well as men exercised authority and leadership. Saint Paul acknoweldged their prophetic ministry and status. He knew and admired Philip's daughters. He neither silenced nor outlawed women prophets in his churches.

The early church was surely blessed with more than one old prophet like Anna, and with who knows how many young ones as well.

from Saints and Sisterhood:
The Lives of Forty-Eight Holy Women
by Eva Catafygiotu Topping
Light and Life Publishing Company,
Minneapolis, Minnesota

Неділя Сиропусна

Знаходимось напередодні великого духовного іспиту а саме Великого Посту, важливого часу в нашому житті, впродовж якого ми повинні перевірити себе духовно й морально направити те, що не було згідне з Св. Заповідями Божими й наукою Христа Спасителя та Його Святої Церкви приступити до Св. Сповіді та Св. Причастя, щоб в цей спосіб удостоїтись стати учасниками Небесного Царства.

На Вечірні в Сиропусну неділю Свята Христова Православна Церква закликає всіх нас покинути всякі життєві піклування й на основі любові до Бога та всепрощення прогріхів ближнім нашим, з'єднатися з нашим Спасителем і жити в Ньому й для Нього: "Поспішімо всі повздержливістю тіло упокорити проходячи шлях непорочного поети молитвами й сльозами шукаймо Господа що спасає нас і всяку злобу забудьмо виголошуючи: згіршили ми перед Тобою спаси нас, як у давнину ниневитян, Христе Царю і спільниками Небесного Царства вчини нас Добросердний" (Стих на Вечірні в Сиропусну Неділю).

В цей надходячий Великопосний час ми повинні обов'язково усвідомити собі нашу недостойність та гріховність перед Господом, як також часто відсутність у нас чеснот братньої любови та всепрощення які є основою всієї християнської науки та без яких жодний чи жодна з нас не можуть називати себе справжніми християнами.

"Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває" (1 Івана 4:16). Цими словами св. апостол Іван стверджує в Св. Письмі, що Бог цю чесноту любові поклав в основу свого творіння. Тому й відсутність любові, правдивої любові в кожного з нас - є гріх. Той же саме апостол Іван навчає нас що "... Кожен, хто чинить гріхи, чинить і беззаконня. Бо гріх - то беззаконня" (1 Івана 3:4).

Закон любові дано нам в двох найбільших заповідях: люби Бога всією своєю істотою і люби ближнього як самого себе. Порушення цього закону - заповідей, є беззаконня, є гріх.

Ці заповіді стверджують любов до Бога й любов до ближнього. Але тут же стверджується й любов до самого себе, бо найвища любов до ближнього буде лише тоді коли вона дорівнюватиметься любові до самого себе.

Св. Христова Православна Церква вчить нас, що причиною всіх людських нещасть, горя, невдач, розчарувань і постійної журби та неспокою, є гріх. Св. Церква вчить нас, що гріх, це не тільки холодне відношення до справ Церкви та її навчання, але також і всі наші діла, які є наслідком нашого себелюбства, жадоба чинити кривду ближньому, підступи й неправди, бо гріх є в усьому, що порушує спокій й рівновагу, радість і щастя в житті наших ближніх, зовсім незалежно від того, чи це буде наша найближча родина, сусід суспільство, народ чи ціле людство.

Св. Христова Церква також учить нас, що кожний наш лихий вчинок своїм наслідком завжди повертається до нас самих і порушує спокій нашого сумління, радість нашого духовного життя й нівечить наші найкращі бажання та думки.

Християнська Церква не забуває попереджувати кожного що християнство є не тільки джерелом радостей але що це є важкий і тернистий шлях, по якому приходиться йти кожному що його вибирає. Окрім цього, ми також з власного досвіду знаємо, що жодні радості, що їх дає нам світ, не приносять нам душевного заспокоєння, що десь там на дні наших сердець ворушиться туга за чимсь вищим понад все те що ми звикли досі вважати за примару людського щастя. Про це свідчить постійне змагання людини до своєї досконалості, постійне шукання нових шляхів і засобів, щоб занехати старе життя й будувати нове.

Але щоб розпочати нове християнське життя, треба нам покаятися та признати над собою авторитет Божий. Ну, так, може дехто сказати, це все для нас не нове, чейже ми з діда прадіда є православні християни, не раз і не два ходили до сповіді, каялись, але .... але від цього ми не стали кращими. Це правда, але правдою також є й те, що ми таки насправді ніколи не каялись, щобільше ми навіть не застановлялись над усім тим, чому саме треба було каятись, бо робимо це просто з призвичаєння й пошани до традицій. Тому наше покаяння не було вислідом нашого внутрішнього рішення, і з нього не виростало не навернення, ні рішення ні віра.

В нас часто все відбувається по традиції чи заради неї, ми тільки славимо наших батьків, ходимо до Церкви, б'ємо поклони, хрестимось чи молимось і по тій же традиції так віримо в Бога але коли йде про наше щоденне життя, то вже обходимось якось без тих традицій. Без традицій обманюємо ближнього, народ і Бога. Ми з маленьких привикли до того, що віра в Бога одно, а наше життя є щось друге. Що те, що говорив Спаситель є гарне, але для буденного життя непрактичне, натомість те, що пропонує диявол, і миле, й легке, і радісне; зі спокусами не треба боротися, вони так легко опановують наші серця, а вірити й жити по вірі так важко.

Роздумуючи так невірно, особливо напередодні Великого Посту, ми також боїмося пошкодити постом, молитвами й іншими християнськими подвигами нашому здоров'ю, а між тим приклади святих подвижників та угодників Божих показують нам, що повздержливість у їжі й праця приводили їх до довголітнього життя. Благодать Божа зміцнювала їхній дух, а дух, завжди сильний і бадьорий передавав таку ж бадьорість і тілу. Подібну силу й ми можемо набувати, бо благодать Божа сильне й тепер, як і колись, тому що "Ісус Христос учора й сьогодні й навіки Той Самий" (Євреїв 13:8).

На суді Христовім ми не виправдаємось своєю слабістю бо згідно з наукою св. апостола Петра, Господь дав нам усі благодатні сили до життя й благочестя. Тому кожному з нас, у нас наступаючого Посту необхідно напружити всі зусилля щоб прокинутись від душевного сну й скористати з тих засобів які дає нам Св. Церква для очищення себе від гріхів. Треба найперше нам пам'ятати, що покаяння вимагає від нас самовідречення й піст виключає все що насичує наші пристрасті. Така зміна не повинна нас засмучувати але навпаки - радувати. Гріх робить наше життя похмурим, а не покаяння. Радіємо ми тоді всі, коли очищена від гріхів наша душа стає храмом Духа Божого коли дух торжествує над тілом і коли подається мир просвітленій совісті.

Коли б в нашому житті були тільки веселощі й забави, то вони висушили б наше серце і воно стало б черствим для всіх кращих і святих

продовження на ст. 32

A Ukrainian Beacon in the East Village

from The New York Times
Wednesday, January 6, 2010

by Julia Moskin

About 40 years ago, Tom Birchard - a mild young New Jersey man of Pennsylvania Dutch and Midwestern antecedents - showed up at a fraternity party at Rutgers University, and was sucked unwittingly into the rest of his life.

"You meet a girl, you never know what is going to happen," he said last month, gesturing around the bustling dining room of Veselka, an East Village restaurant famous for its garlicky, peppery Ukrainian dumplings and borscht.

Mr. Birchard married the girl, Marta. She was a daughter of Wolodymyr Darmochwal, and agronomist who, along with thousands of other professionals, was expelled from Ukraine after World War II, when it was under Soviet rule. After two years in a displaced-persons camp in Germany, the family settled in New Jersey and opened Veselka on the corner of Second Avenue and Ninth Street as a combined newsstand, canteen and community centre in 1954.

The marriage did not endure, but the restaurant did. Mr. Birchard, 63 who went to work for his father-in-law in 1967, is now the sole owner. Over several decades that turned Veselka into a canteen for anarchists and artists as well as Ukrainians, he became many things he never expected: an honourary Ukrainian-American, a community leader and performance art patron.

His steady employment of perogy-folders, sauerkraut-brewers and kolbassa-makers has made him an unlikely Anglo-Saxon Noah of a food culture that is fading in the East Village, though the neighbourhood was a haven for Eastern European immigrants for more than 100 years.

At this time of year, Mr. Birchard is also a dispenser of Ukrainian Christmas spirit. From December 24 to January 6 - the date of Christmas Eve in the Ukrainian Orthodox Church - the restaurant serves the Sviata Vecheria, a traditional 12-dish dinner that is meatless and dairy-free. It is eaten before the Church service and is followed, on Christmas morning, by a prodigious feast which includes meat.

The meal begins with kutya, a thick porridge of wheat berries and sugared poppy seeds that promises a sweet year ahead. Traditional, the man of the house offers break, honey and kutya to everyone at the table, pronouncing blessings on each for the new year. Mykola Kamyanka, one of Veselka's managers, said that the woman of the house does the same for any animals in the barn. "Even the cows and the chickens get a taste of kutya," he said. "They are part of the family, too."

The dinner ends with uzvar, a sweet, spiced compote of dried fruit. "Everyone in Ukraine - Catholics, Orthodox, whatever - shares the same meal that night," said Andrew Lastowecky, a Ukrainian-American who has been a regular at Veselka since the 1950s, and who was eating a dinner of stuffed cabbage with mushroom gravy and potato dumplings on December 24.

Today, Ukrainian food - with its repetitive repertory of root vegetables, pork and sweet and sour tastes - does not seem all that exotic. But to Mr. Birchard, the flavours of the food and the warmth of Ukrainian family life, as well as the excitement of the New York Streets, proved irresistible. The East Village in the late 1960s was in transition from a starting point for upwardly mobile immigrant families - Jewish, Italian, Polish, Puerto Rican - to a bohemian, raucous, eventually ungovernable incubator of New York's counterculture.

"We were in and out of Veselka all day, every day," said Penny Arcade, the writer and performance artist who arrived in the neighbourhood as a teenage run-away in 1967 and is still a Veselka regular. "It had the Village Voice before anywhere else, a row of phone booths, smokes for a dime and cheap good food that never changed." Mr. Darmochwal, she said, never hid his disapproval of the hippies and beatniks, artists and punks who lingered there over coffee and cigarettes. "But he never threw us out, either," she said - even in 1969, when an anarchist squirted him with breast milk after he objected to her breast-feeding at the table.

On Mr. Birchard's watch, Veselka has sponsored performance artists including Ms. Arcade, David Leslie and Karen Finley, whom the restaurant supplied with gallons of honey to be poured over her naked body for her recent "Honey Dance" series.

Once, the celebrated artists of the East Village were instead performing "King Lear" and vaudeville sketches in Yiddish. In the late 19th century, as Jewish immigrants arrived from the region, Second Avenue became a global centre for Yiddish theatre, music and culture. After 1900, Mr. Lastowecky said, when non-Jewish Ukrainians followed, they settled among the sounds, smells and tastes of the villages they had left behind.

"It was a very familiar mix from the Old Country," he said. "Kosher butchers, pork butchers, dairy restaurants, the same music, the same languages." Here, they established churches, baths, cafes and a headquarters for Plast, a nationalist Ukrainian youth organization that was banned by the Soviet government. (Plast owns the building that houses Veselka.)

Ukraine changed hands several times in the 20th century, moving from Austro-Hungarian rule to the Soviet Union to today's independent statehood, and each change took a new wave of Ukrainian immigrants to the East Village. By the 1950s, it had one of the largest Ukrainian communities in the world.

During the later Soviet era, contact between the East Village and Ukraine became difficult, and emigration rare. Veselka was staffed mostly by Polish women, including four perogy-makers who worked together for 25 years and were "the backbone of the place," Mr. Birchard said. To make perogies that are light but substantial, savoury but not aggressive, and perfectly concsistent is not easy, he said.

Veselka is particularly famous for its perogies, although that is the Polish term for the plump dumplings more properly called varenyky in Ukrainian. "I challenge Tom on nomenclature all the time," Mr. Lastowecky said. "There are those who would be offended to see the 'pirogi' on a Ukrainian menu."

Mr. Birchard said that during the 1980s he worried that he would never be able to sustain the Ukrainian traditions at Veselka, since the flow of emigrants had dried up. "And now look," he added, gesturing to the four young Ukrainian-born women who were rapidly folding varenyky and vushka, plump mushroom and onion-filled dumplings resembling tortellini. Vushka are part of the Sviata Vecheria, and are made only at Christmastime.

"Every girl in Ukraine knows how to make them," said Maria Maksymiuk, who perched a couple of vushka on her fingers to demonstrate their shape. "Vushka" means little ears, and with their curvy whorls, that's just what they look like, especially when they turn bright red in a owl of vegetarian borscht.

Mr. Birchard said that now there is a steady flow of young people from the cities of Kiev and Lviv who turn up on Veselka's doorstep, looking for work in the kitchen, where almost everything is still made from scratch. "Everyone in Ukraine knows about Veselka," said Mr. Kamyanka, one of Veselka's managers. "It is probably the most famous Ukrainian restaurant in the world."

Of the old Ukrainian restaurants in the neighbourhood, which included Leshko's, the Kiev and many others, only Veselka has transformed itself into a fully Ukrainian-American restaurant, and endured. "It's because of how Tom Birchard welcomed the whole community of the East Village that Veselka is still around and still popular," Ms. Arcade said.

"This man keeps us going," said Julian Baczynsky, throwing his arms around Mr. Birchard before crowds of Christmas shoppers. Mr. Baczynsky, 86 is a butcher whose smokehouse, across the street, supplies Veselka with 200 pounds of kolbassa (kobasa in Ukrainian) each week.

Veselka, like the East Village itself, has become cleaner and brighter over the years, but the food is still perfect for cold weather, with a savoury earthiness and bright, clean flavours. "The Veselka Cookbook," published last year, illustrates how, through small adjustments in seasoning (black pepper or garlic, caraway or carrot), texture and technique, a richly varied cuisine can evolve from a limited group of ingredients.

That said, to be a regular at Veselka is to become truly intimate with beets, cabbages, onions and potatoes. "You can't eat this food every day," said Jason Lee, a Korean-American art student who lives a few blocks away. "Every so often, I manage to eat a whole order of perogies, and then I'm pretty much set for a week."

Submitted by Halia Lypka, Hamilton ON

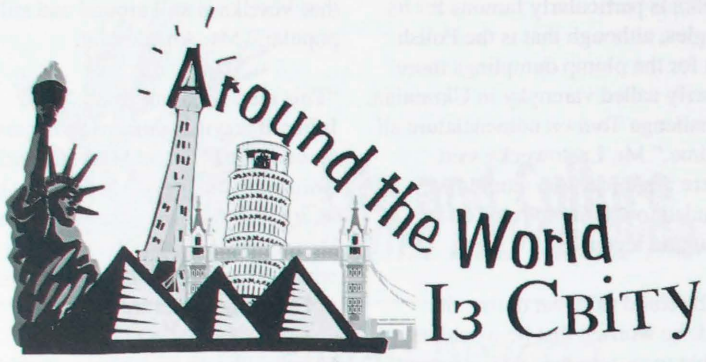

Lecture by Italian Scholar Represents a Milestone in the Study of the Holodomor

The great Ukrainian-Kuban famine of 1932-33-the Holodomor-was one of the determinative events of the twentieth century. Nevertheless, it was largely ignored by scholars until the last few years of the existence of the Soviet Union. One of the scholars who began studying the famine in the late 1980s was Andrea Graziosi, now an internationally recognized specialist on the Soviet state and its policies toward the peasantry and one of the world's leading authorities on the Holodomor. From November 14 to 21 he visited Toronto and Edmonton to lecture on "The Holodomor and the Soviet Famines, 1931-33."

The title of the lecture is indicative of Dr. Graziosi's comprehensive approach to the study of the Holodomor in Soviet Ukraine and the Kuban within the context of Soviet state policy toward the peasantry from 1917 to 1933 and, more particularly, the pan-Soviet famines of 1931-33, including the Kazakhstan famine-cum-epidemics of 1931-33. During the lecture, he analyzed the common causes of these famines and posited that the Ukrainian famine was the culminating act in a great war of the Soviet state and the Communist Party against the peasantry that began in 1917. Outlining the policies of the Soviet leaders and their consequences for the Soviet peasantry as a whole, Dr. Graziosi also took account of specific conditions in the non-Russian regions of the USSR that led the Stalin regime to treat them differently.

Focusing on the Holodomor, he identified some of its special features and national characteristics. Particularly telling, in his view, were Moscow's exclusive policies taken against the peasantry in Ukraine and the Kuban region in the North Caucasus, which led to an exceptionally large number of deaths there. If the mortality rate in the countryside in 1926 can be assigned the number 100 per 1,000 rural inhabitants, in 1933 it was almost 400 per 1,000 in Soviet Ukraine, while in the Russian SFSR it was about 140 per 1,000. Excluding Kazakhstan, then part of Russia, and the North Caucasus, where there was a large Ukrainian population, the death rate in the Russian republic in 1933 was about 110 per 1,000 rural inhabitants. An important factor in the high death rate was the decree forbidding and preventing peasants from Ukraine and the Kuban to leave for other areas of the USSR in search of food.

Dr. Graziosi also pointed to other measures taken against Ukrainians in this period or immediately afterward. These included the mass purge of the Bolshevik Party in Soviet Ukraine, the persecution and physical destruction of the republic's nationally conscious intelligentsia and middle-level national cadres, and the reversal of Ukrainization policies in Ukraine and their total abolition in the Russian SFSR. All these factors, as well as other special measures taken against Ukraine's peasantry and its political and cultural elites, have prompted scholars and legal experts to raise the question of whether the Holodomor is a case of or an integral part of a genocide.

Dr. Graziosi has concluded that the Holodomor was a genocide and that the 1932-33 Ukrainian-Kuban famine fits the definition of genocide specified in the United Nations Convention on the Prevention and Punishment of Genocide, especially Article 2, Section C, which states that among genocidal acts are those "Deliberately inflicting on the group conditions of life calculated to bring about its physical destruction in whole or in part." He noted that his own views on this question have evolved, for during the initial years of his study of the Holodomor he was not convinced of its genocidal nature. Dr. Graziosi believes that in time more and more scholars will come to the same conclusion as he did. While the prospect of a scholarly consensus promotes optimism with regard to general recognition of the Holodomor as genocide, Dr. Graziosi also believes that the Russian government will never acknowledge it as such, since this might provoke demands for monetary reparations to survivors and their descendants.

Dr. Graziosi delivered his two lectures on the famine at the universities of Toronto and Alberta. The Toronto lecture, which took place on November

17, was co-sponsored by the Petro Jacyk Program for the Study of Ukraine at the Centre for European, Russian and Eurasian Studies, University of Toronto; the Toronto office of the Canadian Institute of Ukrainian Studies; the Ukrainian Canadian Congress (Toronto Branch); and the Canadian Foundation for Ukrainian Studies. The Edmonton lecture, which took place on November 20, was sponsored by the Canadian Institute of Ukrainian Studies at the University of Alberta. Dr. Graziosi also lectured at both universities on "Stalin's Foreign and Domestic Policies: Dealing with the National Question in an Imperial Context, 1901-1926."

Andrea Graziosi is currently professor of history at the University of Naples "Federico II" and president (2007-11) of the Italian Society for the Study of Contemporary History (www.sissco.it). He also serves on the editorial boards of a number of French, English, Italian, Ukrainian, and American specialized journals. Since 1992 he has been a co-editor of the Moscow-based series Dokumenty sovetskoi istorii (Documents of Soviet History; 15 volumes in print) and is a member of the editorial board of the series Istoriia stalinizma (History of Stalinism). His research interests have been largely in Soviet history, with a focus on the period leading up to the establishment of the Soviet state, its consolidation, and the triumph of Stalinism. Some of the topics he has researched in depth include the industrialization policies of the Soviet state, the Soviet state and the peasantry, the 1932-33 famine in Ukraine and the Kuban region, other famines that took place in the Soviet Union, Stalinism, and Soviet nationality policies.

Dr. Graziosi has worked in the archives of the Italian Foreign Ministry, which resulted in the book Lettere da Kharkov. La carestia in Ucraina e nel Caucaso del Nord nei rapporti dei diplomatici italiani, 1932-33 (Letters from Kharkiv: Famine in Ukraine and the North Caucasus in the Dispatches of Italian Diplomats, 1923-33; Turin, 1991 and Kharkiv, 2007) and in the Russian State Archives and former Communist Party Archives in Moscow. The results of this research, combined with data from previously available sources and new archival discoveries made by colleagues in Russia and other countries formerly under Soviet rule, have found their way into many of his publications, including The Great Soviet Peasant War: Bolsheviks and Peasants, 1917-1933 (Cambridge, Mass., 1996 and Moscow, 2001); Bol'sheviki i krest'iane na Ukraine, 1918-1919 gody (Bolsheviks and Peasants in Ukraine, 1918-1919; Moscow, 1997); A New, Peculiar State. Explorations in Soviet History (Westport, Conn., 2000); Guerra e rivoluzione in Europa 1905-1956 (War and Revolution in Europe, 1905-1956; Bologna, 2002; Kyiv and Moscow, 2005); L'URSS di Lenin e Stalin, 1914-1945 (The USSR of Lenin and Stalin, 1914-1945; Bologna, 2007); L'URSS dal trionfo al degrado, 1945-1991 (The USSR from Triumph to Degeneration, 1945-1991; Bologna, 2008); and Stalinism, Collectivization and the Great Famine (Cambridge, Mass., 2009).

Andrea Graziosi's lecture on the Holodomor represented a milestone in its study. He noted that over the past twenty years most of the important official documents concerning the Holodomor have been brought to light. His lecture combined an account of general scholarly accomplishments in researching the subject with his own analysis, which delineated the overall policy of the Soviet state toward the peasantry and specified the critical national factors that made the Holodomor so devastating in Ukraine and the Kuban. The lecture was recorded in both video and audio formats at the University of Alberta. The audio version can be accessed by visiting the following page on the CIUS website: www.ualberta.ca/CIUS/Links-of-Interest.htm/

Лекція італійського науковця - віха у вивченні Голодомору

Великий голод в Україні й на Кубані 1932-33 рр., відомий сьогодні як Голодомор - одна з визначальних подій XX ст. Та незважаючи на це, більшість науковців нехтували цим питанням аж до останніх років існування Радянського Союзу. Одним із науковців, який почав вивчати голод наприкінці 1980-х рр. був Андреса Граціозі, нині міжнародньо визнаний знавець радянської держави та її політики щодо селянства і світовий авторитет з питань Голодомору. З 14 до 21 листопада він відвідав Торонто й Едмонтон, де виступив із лекцією "Голодомор і голоди в СРСР, 1931-33 рр.".

Уже сама назва лекції вказує на широкий підхід д-ра Граціозі до вивчення Голодомору в Радянській Україні й на Кубані в контексті політики радянської держави супроти селянства в період 1917-33 рр. і зокрема загального голоду в СРСР в 1931-33 рр., виключно з голодом і епідемією в Казахстані 1931-33рр. Під час лекції він проанілізував загальні причини цих голодів і заявив, що український голод став кульмінаційною подією у векикій

війні радянської держави й комуністичної партії проти селянства яка почалася в 1917 р. Окресливши політику радянського керівництва та її наслідки для радянського селянства д-р Граціозі також розповів про особливі умови в неросійських регіонах СРСР які зумовили інше ставлення до них сталінського режиму.

Зосередившись на Голодоморі доповідач визначив деякі з його характеристик і національних особливостей. Особливо показовою на його думки, стала виняткова політика Москви щодо селянства в Україні й кубанському регіоні на Північному Кавказі яка призвела до неймовірно великої кількости смертей. Якщо рівень смертности на селі в 1926 р. складав 100 смертей на 1000 осіб то в 1933 р. це співвідношення було майже 400 на 1000 в Радянській Україні, тоді як у Російській РФСР 140 на 1000. За виянтком Казахстану, який на той час входив до складу Росії, й Північного Кавказу з його великим українським населенням, рівень смертности в Росії 1913 р. складав 110 смертей на 1000 осіб сільського населення. До високого рівня смертности спричинився декрет, який забороняв селянам з України й Кубані залишати свої села в пошуках їжі в інших регіонах СРСР.

Д-р Граціозі вказав і на інші заходи вжиті проти українців у цей період та відразу після нього: масові чистки більшовицької партії Радянської України, переслідування й фізичне винищення національно свідомої інтелігенції й національних кадрів та припинення політики української й повну її заборону в Російській РФСР. Усі ці фактори та інші особливі заходи проти селянства й політичної та культурної еліти України спонукали науковців і правознавців підняти питання, чи був Голодомор геноцидом чи складовою геноциду?

Д-р Граціозі зробив висновок що Голодомор був геноцидом і що голод в Україні й на Кубані 1932-33 рр. підпадає під категорію геноциду визначеного *Конвенцією ООН про запобігання злочину геноциду і покарання за нього* насамперед у статті 2, частині с, яка до геноцидних дій відносить "навмисне створення для якої-небудь групи таких життєвих умов що розраховані на повне чи часткове фізичне знищення її".

Доповідач розповів про еволюцію власних поглядів з даного опитання, адже на початку дослідження він не був упевненим у геноцидному характері Голодомору. Д-р Граціозі гадає, що з часом все більше науковців прийде до подібного виснову. Якщо переспектива наукового консенсусу з приводу загального визнання Голодомору як геноциду вселяє оптимізм, то уряд Росії на його думку, ніколи його не визнає оскільки не може призвести до вимог про грошові репарації постраждалим та їхнім спадкоємцям.

Д-р Грацізої виголосив дві свої доповіді в Торонтському й Альбертському університетах. Торонтська лекція що відбулася 17 листопада було спільно спонсорована Програмою вивчення України ім. Петра Яцика при Центрі европейських, російських і евразійських студій Торонтського університету; Торонтським відділом Канадського інституту українських студій; Едмонтонська лекція що відбулася 20 листопада, була спонсорована Канадським інститутом українських студій при Альбертському університеті. В обох університетах д-р Граціозі також виступив із доповіддю "Закордонна і внутрішня політика Сталіна: національне питання в імперському контексті, 1901-1926".

Андреа Граціозі нині є професором історії Неапольського університету ім. Федеріко II та президентом (2007-11) Італійського товариства вивчення сучасної історії (www.sissco.it). Він також член редакційних колегій низки спеціяльізованих журналів із Франції, Англії, Італії і США. Він автор колосального числа видань із резуьлтату його різногороду досліджень. Можна більше довідатися про ці видання на його веб-сайті.

Лекція Андреа Граціозі про Голодомор стала віхою у дослідженні цієї теми. Він відзначив, що за останні двадцять років стала відомою більшість важливих офіційних докумнетів стосовно Голодомору. Його лекція поєднала загальні здобутки у цій ділянці з його власною аналізою яка окреслила загальну політику радянської держави щодо селянства і визначила ті національні фактори які зумовили такий руйнівний характер Голодомору в Україні й на Кубані. Лекція була записана у відео-й аудіофарматі в Альбертському університеті. Аудіоверсію можна прослухати на веб-сайті КІУС у: www.ualberta.ca/CIUS/Links-of-Interest.htm/.

Пресове повідомлення КІУС

For Our Children
Нашим Дітям

Літо краснеє минуло,
Сніг лежить на полі;
Діти з хати виглядають
В вікна... шкода волі!

Діти нудиться в хатині,
Нудять, нарікають:
« І нащо зима та люта? -
Все вони питають. -
Он все поле сніг завіяв,
Хоч не йди із хати!
І замкнуті дивися вікна,
Ніде й погуляти!
Сніг з морозом поморозив
Всі на полі квіти...
Десь зима та не скінчиться! » -
Нарікають діти.

Ждіте, ждіте, любі діти!
Літо знов прилине,
Прийде мила годинонька,
Як зима та згине;
І заквітне наше поле,
І зазеленіє, -
Знов його весна прекрасна
Квіточками вкриє.

Леся Українка

Lovely summer days are past,
Snow lies in the meadow.
Children, kept inside the house,
Gaze out of the window.

How they hate to stay indoors!
Restless, they complain:
"Why must we have winters cold,
Will someone please explain?
Snow has drifted o'er the earth,
So in the house we stay,
Looking out of frozen panes,
We can't go out to play!
All the summer flowers are dead,
Frozen deep in snow...
Will this winter ever end"?
The children want to know.

Wait, my darling children, wait!
Time will go a-winging,
Winter cold and frost will fade,
Lovely summer bringing.
Meadows will all bloom again,
Earth will be a bower, -
Spring in all its beauty will
Bring out all the flowers.

Lesya Ukrainka

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

Zennia Yuzik
National UWAC President

With the arrival of the new year 2010, the National Executive of the UWAC greets the Hierarchy and Clergy, and all members of the UOCC; the National Executive and all member organizations of the USRL; the Provincial Executives, branches, and members of the UWAC. We wish everyone good health, much happiness, and prosperity. May we continue to work together in peace, love, and harmony for the good of our Church, our organizations, and most of all, toward the preservation of all our institutions for our future - our children and grandchildren. May we keep all that we have achieved alive and growing so that we can pass down to our children what our parents and grandparents worked so hard for and proudly passed down to us.

Ukrainian Heroines

February is the month set aside for honoring the memory of our Ukrainian heroines, role models for all of us. When we study the lives and works of these remarkable women, we see them as defenders of our faith, our traditions and our people. They were truly ahead of their time . Perhaps the mos loved and remembered is Lesia Ukrainka, the patron of so many of our UWAC branches across Canada.

Last year in February, I issued a challenge to all branches to choose one or more of these heroines, and research their lives and works. We would be pleased if you would share your findings with us in Promin.

This year I issue another challenge: most of the branches were founded and named their patrons before many of us were born, particularly our younger members. Let each branch learn of the life and works of their patron. If you have older members who know, perhaps they can prepare a short presentation for one of your meetings. If there isn't anyone within your branch, you can organize a research team to prepare and present the information to your membership. We can all benefit from learning from each other.

Ankety

The ankety have been sent out, either by post or electronically. Please note the slight changes in the 2010 ankety when you complete your forms. Please remember to send us the amounts of each of your donations. These statistics serve to enlighten and inform everyone of the work of our branches and members..

Ukraine Pandemic

The branches and individuals who donated to our coordinated UWAC effort are: St Olha Br., Vernon; Lesia Ukrainka Br., Vancouver; St. John's, Edmonton; Domika Ohienko Br. (Lac La Biche) Athabasca; St. Anna Br., Edmonton; St. Andrew's, Edmonton; Sylvia Gray, Edmonton; Chrystyna Chase, Edmonton. Hanka Romanchych Br., Saskatoon; Sheho Br. UWAC; Olena Pchilka Br., North Battleford; Lesya Foty, Saskatoon; Cecilia Kachkowski, Saskatoon; Peter and Zennia Yuzik, Cudworth. Lesia Ukrainka Br., Brandon; Ukrainian Orthodox Church of St. Eliah, Rossburn; Olha Basarabova Br., Rossburn; Richard and Lavennia Belinsky, Rossburn; Louis and Phyllis Kurchaba, Rossburn; Nick and Shirley Kalyniuk, Rossburn; Wasyl Belbas, Rossburn; Dianna Sotas, Rossburn; Myron and Helen Kuzenko, Rossburn; Darrell and Myra Drul, Rossburn; Peter and Verna Strilesky, Rossburn, Lesia Ukrainka, Hamilton ON. The grand total was $5,025. Thank you to all for your generosity, including those who sent donations directly. Please remember to list these donations in your anketa reports. May God Bless all of you for always remembering our brothers and sisters in Ukraine.

Anniversaries to Remember

Please remember that both Promin and Ukrainian Voice are celebrating important anniversaries this year. We encourage each branch to mark these milestones with a special event. We are striving to have 100% of our UWAC members subscribing to Promin. We are calling on all Promin Convenors to work actively within their branches on order to achieve this goal.

Ювілейне відзначення 40-ліття школи ім. Лесі Українки і Курсів Українознавства

14 листопада ц.р. у примішенні УНО відбулося Ювілейне відзначення 40-ліття школи ім. Лесі Українки та курсів українознавства. На святкування завітали колишні та теперішні учні школи, вчителі, батьки офіційні особи лідери громадських організацій однодумці та друзі.

Офіційну частину святкування розпочала Юнацька капела бандуристів "Золоті струни" під керівництвом В. Зелінської яка виконала українську народну пісно "Про Лесю Українку". Далі урочисте слово промовила директор школи ім. Лесі Українки Зінаїда Маєвська яка все своє свідоме життя присвятила цій школі. Вона від свого імени та імени її покійного чоловіка Петра Маєвського висловила щиру подяку усім тим хто протягом 40 років підтримували їх у нелегкій праці на шкільній ниві доносити українське слово до кожної української душі допомагали словом та ділом і ніколи не залишалися осторонь. Пані Маєвська також уклінно подякувала усім вчителям та учням школи ім. Лесі Українки за любов до української мови ісіторії та культури які вони плекають та передають з покоління в покоління. Також пані Маєвська згадала і про історію заснування школи....

40 років тому блаженної памяті пан Петро Маєвський відчув потребу у створенні нової Української школи в Торонто в якій українські діти змогли би вчити свою рідну мову та здобувати знання про землю своїх предків, звичаї та культури нашого народу.

Приміщення для школи у цей час було важко знайти, але пан Маєвський своєю наполегливістю знайшов належне приміщення, де діти та вчителі почувалися комфортно.

Довго над назвою школи не прийшлося гадати адже на думку відразу прийшла геній українського слова Леся Українка.

Початок школи був тернистим і не завжди легким, щоб утримати школу на належному рівні потрібні були фінанси. Тому неодноразно пан Петро Маєвський разом із дружиною Зінаїдою Маєвською ходили колядувати на Різдво, розігрували лотерею та в усілякий спосіб намагалися зібрати фінанси для утримання школи.

Йшли роки, школа імени Лесі Українки розвивалася із кожним роком учнів у школі збільшувалося, так як школа мала великий авторитет який був збудований відданою працею родини Маєвських та їхніх однодумців. Школа сіяла зерна науки які проростали в українських душах, багатьох поколінь, колишні випускники зараз вже приводять туди своїх дітей та онуків.

Достойний Борис Вжесневський продовжив офіційну частину і від імени Федерального парламенту Канади теплими словами привітав родину Маєвських та вчителів школи і подякував їм за те що вони своєю працею змінили світолгляд молоді.

"Школа вкоренила молоде покоління українців, їм передалось тяглість поколінь та ключі якими можна відкрити двері до майбутнього. Незважаючи на незначні фінансові здобутки а іноді й особистим коштом родини Маєвських та учительський склад прикладають усі зусилля аби виховати належним чином підростаюче покоління причиною

Юнацька капела бандуристів "Золоті струни" учасники-учні школи ім. Лесі Українки

цього - є любов до нашої культури, нашого минулого а зокрема - любов до нашої молоді" - підсумував Борис Вьесневський.

Консул України в Канаді достойний А. Олійник привітав учительський колектив і учнів школи з визначним ювілеєм і висловив вдячність за їхню працю, творчість, щиру українську душу та знання які вчителі передають дітям, виховуючи з них достойних громадян Канади і в той же час гордих українців. "40-років учительский колектив школи ім. Лесі Українки виховує дітей у дусі любові до України навчає їх української мови та літератури, залучає до витоків історії нашого народу його культури і традицій приносить на землю Канади частинку української душі" - скахав він.

Голова СФУЖО пані Марія Шкамбара від імени Світової Федерації Українських Жіночих Організацій привітала присутніх із 40-річним ювілеєм і зазначила: "Педагогічний склад школи ім. Лесі Українки зумів побачити бажання українських батьків у діаспорі щоб навчати їх дітей рідної мови, української культури і традицій, привертати увагу молодого підростаючого покоління до України. Праця педагогічного колективу заслуговує на велике признання. Ви можете з гордістю поглянути у минуле і ствердити велич ваших жертовних зусиль та змагань у вихованні учнів і підготовці їх до життя у сучасних умовах" - промовила Марія Шкамбара.

Після вітальних слів розпочалася святкова вечеря, яку благословив Мтр. прот. отець Богдан Сенцьо. Наприкінці вечері з промовами виступили випускники школи ім. Лесі Українки та курсів українознавства - Тетяна Бідяк (1995 р.) Михайло Шубеляк (2000 р.), Юлія Варшавська (2007 р.) кожен з них висловив свою подяку директору школи за її віддану працю і зазначив що ці знання які вони отримали у школі стали для них безцінним скарбом у дорослому житті.

Було приємно та зворушливо спостерігати за тим як випускники школи дарували безліч квітів висловлювали привітання своєму директору пані З. Маєвській, та ділилися своїми спогадами про шкільні роки адже вже пройшло багато часу, а приємна згадка про школу залишилася в їхньому серці назавжди.

Після вечері виступила Голова Батьківського комітету Мирослава Воркун яка подякувала директору та всьому учительському складу за віддану працю і вміле на високому педагогічному рівні навчання і на знак подяки усім і колишнім і теперішнім вчителям вручилиа чудові букети квітів.

Після завершення офіційної частини та концертної програми

святкування продовжилось забавою на танцювальному майданчику разом із гуртом "Зірка". Танцювали і забавлялися всі від молодших до найстарших.

Святкування вдалося на славу, кожен із присутніх отримав безліч позитивних емоцій. В цей вечір танці і пісні присутні присвячували своєму директору пані З. Маєвській, а при кінці всі щиро побажали їй міцного здоровя та усіляких гараздів і заспівали МНОГАЯ ЛІТА, адже вона душа і серце школи ім. Лесі Українки.

Оля Вовниш

Молодь на танцювальному майданчику

Вчителі школи ім. Лесі Українки

Директор школи ім. Лесі Українки

Contra Spem Spero

Гетьте, думи, ви, хмари осінні!
Тож тепера весна золота!
Чи то так у жалю, в голосінні
Проминуть молодії літа?

Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу! Геть думи сумні!

Away, dark thoughts, you dark mists of autumn,
Spring is here in its golden array!
Shall it be that in grief, in lamenting
My youth will go its dreary way?

No, through tears I will reach out for laughter,
Sing my songs though disaster may loom,
Without hope, I'll refuse to be hopeless,
I will live! Away, thoughts of gloom!

St. Anthony's Ukrainian Festival

The UWAC, St. Anna's Branch in Edmonton, in conjunction with St. Anthony Ukrainian Orthodox Church, hosted a Ukrainian Festival.

The aroma of bread baking in an outdoor Pich filled the air at the Ukrainian Festival held at St. Anthony's Ukrainian Orthodox Church on Saturday, September 12th, 2009. Seven white tents were on the Church grounds and made for a wonderful open air event for the over 1200 that came to take in the Festival.

With ongoing entertainment featuring Ukrainian dancers, musicians and singers, a garden market, children's events, exhibits, and Ukrainian food, the grounds were bustling from 11:00 a.m. to 7:00 p.m. The Festival provided the opportunity for young performers to showcase their growing skills and performers into their 90's to share their experiences.

The entertainment was exhilarating and either brought back memories to the many guests or introduced a new cultural experience to those outside of the Ukrainian community. The guests were also treated to two wonderful MC's, Ron Bardak and Paul Keaschuk, who kept everyone entertained.

Donations to the Food Bank were accepted which resulted in three pallets of non-perishable goods and hundreds of dollars in cash donations. All were welcome to attend and it was wonderful to see a diversity of cultures enjoying the many aspects of the rich Ukrainian culture. Being blessed with great weather, and judging by the over 1000 people on site, the event was a success.

The church building itself was a beehive of activity; Rev. Fr. Patrick Yamniuk conducted church tours to anyone interested in seeing the interior of the worship area.

In the basement hall, Baba's Kitchen served up traditional Ukrainian food to a steady stream of happy customers. The volunteers served borsch, pyrohy, holubtsi (cabbage rolls, kobassa (sausage) and cole slaw. The outdoor grill had offerings of kubie dogs and burgers. There was something for everyone to enjoy.

The Children's Activity Centre was a well visited venue at the Festival. The tent was run by members of the St. Anthony's Youth Group/CYMK. Children visiting the centre participated in two different crafts, a flower and ribbon "Vinok" for the girls and ribbon festooned "Groom's Stick" for the boys. It was wonderful to see the handiwork of the children as they visited the various tents. Children were also treated to professional face painting as well.

The Garden Market did very well by selling all its produce. There were five long tables holding produce, preserves, baking, donations of gently used Ukrainian goods, T-shirts, pins and books. A steady stream of people enjoyed the market ad all it had to offer.

The Kule Folklore Centre gave to presentations. Natalie Kononenko gave a lecture entitled "Rushnyky: Cloths of Power" and she showed 12 of her antique rushnyky. Her husband, Peter Holloway, demonstrated two folklore websites he has produced: Ukrainian Traditional Folklore and Ukrainian Bilingual Education (www.arts.ualberta.ca/uvp/).

The Festival also provided the opportunity for groups outside of the church to participate. Thank you to Larysa

Sembaliuk Cheladyn, Phyllis Basaraba (Ukrainin-n-Things), UBLA, ACUA and the Pochaiv Project for being part of our day.

The Festival was a joint effort between the different arms of the Parish with full participation from the Parish Board, Carpathian Club, Ukrainian Women's Association of Canada - St. Anne's Branch, CYMK (youth group) and Celebration Choir. This was the third Ukrainian Festival held by the parish. It requires much dedication from the volunteers to plan a year in advance and to work over the summer to be ready for the big day. However, working in a spirit of co-operation and harmony, the volunteers are rewarded with many smiles and enjoyment along side the many festival guests.

A special thank you is due to the volunteers and performers for their countless hours to make the event the success it was.

Submitted by Donna Reed, UWAC, St. Anna's together with a donation of $200 to the Promin Press Fund

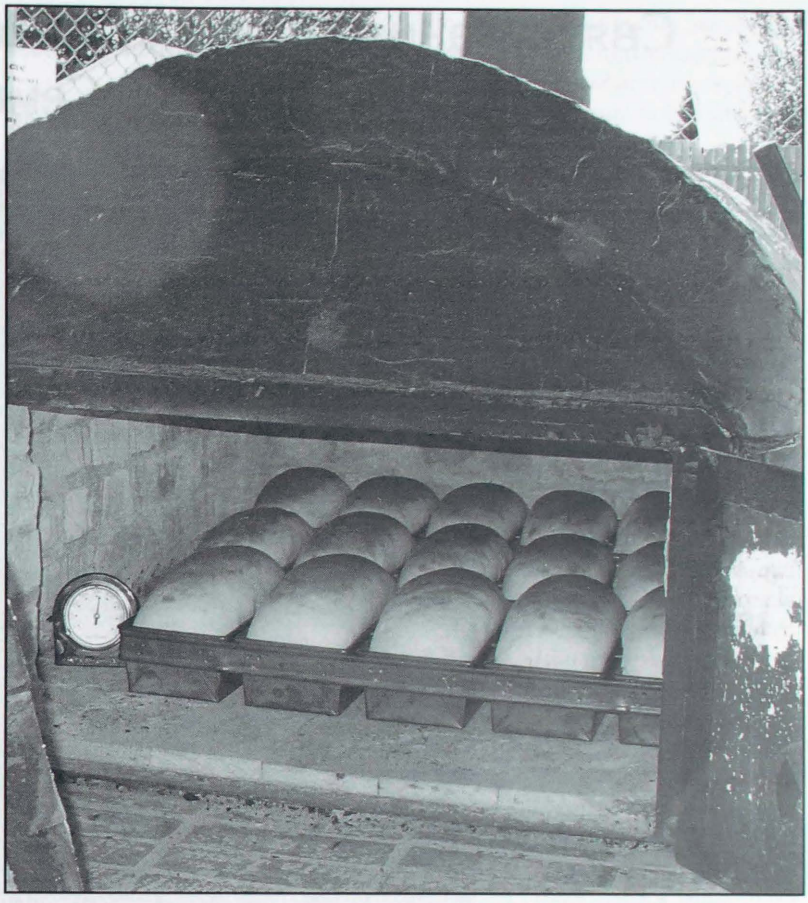

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative anywhere in the world OR
Use this form for a new or renewed subscription for yourself.

Gift _____ New Subscription _____ Renewed Subscription _____

Name _____

Address _____

City _____ Province _____ Country _____ Postal Code _____

If GIFT indicate from whom _____

Cheque or money order enclosed in the amount of $ _____ for _____ year(s) at $20 ($25) a year

Canada $25 a year, other countries $30 a year - В Канаді $25 на рік, в інших країнах $30 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

Святкування 40-ліття Священослужіння Всеч. о. прот. С. Семотюка

Була чудова соняшна днина, неділя 20 вересня, 2009 р. коли Українська Православна Катедра св. Івана в Едмонтоні величаво святкувала 40-ліття священослужіння свого улюбленого настоятеля, Все. о. Міт. С. Семотюка.

Священик - це особа яка віддає частину свого серця парафіянам, і бере на себе відповідальність за їхній духовний стан. Він бажає щоб вони були сильними, моральними і добрими людьми. В своїх проповідях заохочує бути взірцевими родичами, взаємно-жичливими парафіянами та активними членами у нашім суспільнім житті. Крім того, український священик пам'ятає про своє українське "коріння" і є гордий зі своєї спадщини.

Все. о. мітр. С. Семотюк і добр. Діяна

Таким священиком є наш о. парох все. о. міт. С. Семотюк. Для нас, він є той, якому ми довірили вести нас і нашу родину по правильній християнській дорозі. Він наш капелян СУК, якого ми шануємо.

Святкування розпочалося Архиєрейською Службою, яку очолив Владика Іларіон в сослуженні ювілята, о. К. Зубрицького та о. А. Лакусти. Прислуговували у вівтарі внуки о. ювілята, Лукіян і Маркіян Максимюк. Чудово співав церковний хор під диригентурою п-ні Мирослави Загарія.

Привіт о. ювілятові склав Владика Іларіон, який побажав йому Божих ласк у сповненні свого священичого обовязку. Присутніми на Службій Божій були велика родина ювілята, та попередні і теперішні парафіяни. На кінець всі щиро співали "Многая і благая літа Вам - Всеч. о. ювіляте!" Після Служби Божої був відслужений Молебень за здоров'я ювілята.

After the Church service everyone came together to continue the celebration at the St. John's Cultural Centre.

Як кажеться в нашім народі: "Без Бога, яні до порога". Тож, Господар свята, Всеч. о. К. Зубрицький попросив всіх присутніх відспівати "Отче Наш". Він тоді покликав Владику Іларіона, щоб поблагословив цей Святковий Бенкет. З черги, Господар представив гостей за головним столом, котрі крім ювілята і добр. Діяни, включали маму о. Стефана, п-ні Ольгу Семотюк і маму п-ні добр. п-ні Анну Ставична.

Як звичайно слідував дуже смачний обід. Подяка всім що допомагали щоб свято гарно пройшло. В дальшій програмі слідували привіти і побажання, як також священичий шлях о. ювілята.

Після закінчення навчання з Теології, о. мітр. Семотюк був вивсячений на священика 13 липня 1969 Арх. Андрієм. За 40 років свого священослужіння отець одержав 10 різних нагород. Він служив у 40 інших парафіях.

Від 1992 о. Семотюк служив у Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

На бенкеті були присутні всі 4 доні о. і добр. Семотюк з їхніми родинами: добр. Зеновія, Оксана, Орися і Дарія. Вони гарно

привітали свого тата з нагоди святкування.

Голова Громади др. Наконечна передала гарний привіт від Громади. Висок. Владика Іларіон вручив ювілятові дарунок - нагрудний хрест з оздобами, який Владика Іларіон привіз з України. Також подаровано отцеві комплет світлих риз.

Головним промовцем був з'ять о. ювілята, о. Є. Максимюк з Вінніпегу. Він прекрасно (двомовно) розповів про свого "тата" і добр. Діяну і про їхнє життя як священика і його "правої руки" відданої і вирозумленої подруги.

На кінець, сам ювілят подякував всім хто причинився до відсвяткування його 40 ліття священослужіння.

Закінчено це важливе святкування відспіванням "Достойно є" - яке почав своїм прекрасним голосом Господар свята о. К. Зубрицький. Цей дуже гарний звичай дає нагоду всім присутнім бути включеними в молитві.

Ще довго по офіційному закритті, вервичка гостей підходила до ювілята, щоб особисто потиснути руку і скласти щирі побажання на многі і благі літа в праці в священичому винограднику.

Наше побажання для Вас - Все. о. ювіляте:

Удачі Вам бажаєм
На всіх стежках життя,
Хай доля Вам сприяє,
Йдіть з Богом в майбуття.

З великою пошаною до Вас,
Парафі'янка О. Логвиненко

University of Manitoba 2009 Tarnawecky Lectures Features Distinguished Ukrainian Canadian Art-Literature Duo

The University of Manitoba's Centre for Ukrainian Canadian Studies recently hosted artist Natalka Husar and writer Janice Kulyk-Keefer who presented the Centre's bi-annual Professors Michael and Iraida Tarnawecky Distinguished Lecture for 2009.

Divided into two parts, the event featured a major media presentation and book launch ("Blood in the Borshch") by Janice Kulyk-Keefer and Natalka Husar on November 12th. A second presentation, ("The Loneliness of the Long-Distance Ukrainian") by Janice Kulyk-Keefer followed on November 13th.

Both events were held in the Great Hall of St. Andrew's College and focused on the duo collaborative two-year research project funded by Canada's Social Sciences and Humanities Research Council.

In this project, word and image joined together to offer insights into the life of Post-Orange-Revolution Ukraine. At the end of their presentation, the two presenters officially unveiled the book "Aptechka", that constituted the product of their joint work. "Aptechka", a Ukrainian word meaning something akin to a portable pharmacy or first-aid kit was used as a literary metaphor for post-orange-revolution Ukraine.

This is an art book like no other. The cover's title belies the serious and provocative nature of the material inside. This may irk those who prefer and expect rosy views on today's Ukraine.

Without doubt, the presentation and the book challenged those in attendance while, at the same time, provided a response based on the experience of two artists in Ukraine. All serious book collectors will want to get a copy of this book before it is sold out.

The second presentation by Janice Kulyk-Keefer explored the diasporic condition as it inflects the experience of Ukrainian Canadians and other hyphenated Canadians. She utilized numerous personal episodes to provide the background for her arguments. The presentation was well accepted with numerous questions and remarks.

Our kudos are extended to those who worked to make this event happen, and we doff our hats to both the artist and the poet for bringing their perspectives to our attention in such a unique and compelling way!

Ukrainian Canadians need more presentations such as those by Kulyk-Keefer and Husar to continuously challenge and affirm our multi-cultural experiences.

Dr. Robert B. Klymasz Zurawecki
Research Fellow
Centre for Ukrainian Canadian Studies
University of Manitoba

Посмертна згадка
Оля Семчук

Господи Боже прийми свою рабиню на вічний спочинок. Вона не зазнала добра в своїм житті. Вона роками мучилася привидами жорстокими діями залізної куртини.

Померла Оля Семчук з роду Петрук із села Шубренець, близько Румунської границі. Родина Семчук прибула до Саскачевану з України до містечка Меклин де чоловік мав працю в С. Р. Railway. В недовзі переїхали до Едмонтону і тут відкрили бізнес. Тут було веселіше життя і покійна Оля вписалася до СУК при Катедрі Свє Івана. Вона хотіла бути активною і дуже любила українську культуру, мову, спів, традицію. Мала 2-ох синів і вивчила їх української мови і на знаменитих танцюристів Шумки і балєту.

Оля дуже інтересувалася українським музеєм, що міститься при Катедрі. Бона була головою Музею СУК і почала курси вишивання різних стібів. Оля займалася виставками. Головна виставка була жіночих суконок пристосовуючи до них українські взори. Сама Оля вишила волічкою не один киптар для "Шумки" - прикрасні взори - і все наказувала "тримайтеся українських взорів і кольорів". Відділи СУК по Альберті запрошували Олю приїзджати до них і привозити матерію, нитки, взори і навчати жінок правильно вишивати. Завдяки таким провідницям розповсюдилось українське вишиття. Я сама нараз возила її на ці курси.

Оля також належала до УНО і там брала участь у драмі. Це тільки короткий спомин нашої дорогої мисткині. Вічна пам'ять!

Анна Звоздецька

В пам'ять Олени Процюк - видатної діячки жіночого руху

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій із сумом повідомляє, що відійшла у вічність колишня заступниця голови СФУЖО та Почесний член СФУЖО св. п. Олена Процюк

Покійна св. п. Олена Процюк людина з добрим і чутливим серцем, була вельми заслуженою й видатною громадською діячкою. Народжена 19 січня в м. Теребовлі (Україна) проживала в Америці але всім серцем належала Україні. Пані Олена підтвердила свою вірність переїздом на постійне життя до Львова 2005 року, до родини Оксана й Андрія Кедринських, які опікувалися тетою до останнього її подиху.

Головні та важливі її заслуги були у сфері міжнародних звязків. 1955 року Олена Процюк була першим делегатом від Світової Федерації Українських Жіночих Організацій на конґресі Світового Союзу Жінок у Коломбо (Шрі-Ланка). Будучи заступницею голови Movement Mondial des Maires (Міжнародний рух матерів, осідок у Парижі), пані Олена мала змогу виступати перед світовим жіноцтвом на форумі Організацій Об'єднаних Націй та інформувати світ про тогочасний стан жінки в Україні. Як член делегації СФУЖО, О. Процюк брала участь у міжнародних конференціях (Мексика 1975 р.; Данія, 1980 р.; Кенія, 1985 р. і інших), де завжди висувала пекучі проблеми поневоленої України.

Незчисленну кількість добрих справ Олени Процюк пам'ятає українська громада Америки та Світова Федерація Українських Жіночих Організацій. Вона справді була вірною донькою України.

Похована св. п. Олена Процюк у Львові на Личаківському цвинтарі. Родині покійної скадаємо наші найщиріші співчуття.

Нехай Всевишній Господь винагородить св. п. Олену Працюк вічним життям у Царстві Небеснім, а пам'ять про неї українська діаспора та СФУЖО збереже назавжди. Вічна їй пам'ять!

За Управу СФУЖО -
Марія Шкамбара голова

Please accept my donation of $100 in memory of **Maria Shevchuk.**

May her memory be eternal!

Vera Shevchuk
Willowdale ON

Засилаю $50 на пресовий фонд журналу Промінь у світлу память моїх дорогих незабутніх родичів **Текля і Петро Гарасимчук** і хресних батьків **Марія і Василь Новосад.**

Память про них залишиться на завжди!

дочка Іванна Басараба
Вулфвил НС

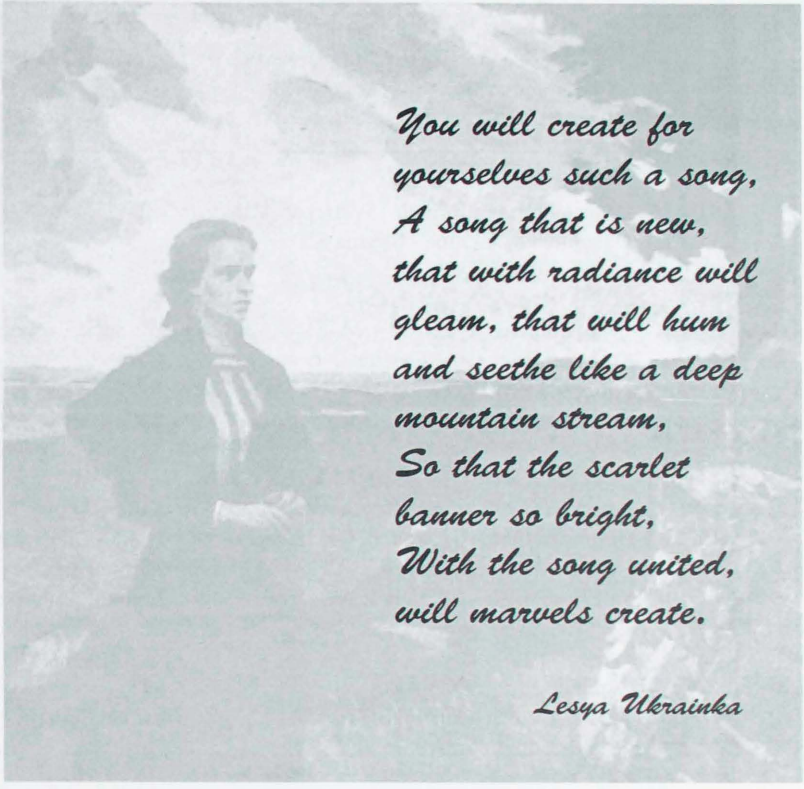

RELIABILITY Since 1973
athens printing
COMPLETE IN HOUSE SERVICES
From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour

PENNY SALE TICKETS
- Tickets of all Kinds
- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Complete Bindery Services
- Layout & Graphic Design
- Also Continuous Forms

DIGITAL IMAGING
BLACK & WHITE FULL COLOUR

1480 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8H 2W9
Tel: 905 549-6719 Fax: 905 549-7645 e-mail: info@athensprinting.ca

PRESS FUND October 18, 2009 to January 17, 2010

(This list does not include In Memoriam donations, which are indicated in the In Memoriam section of Promin)

$500
UWAC, Lesia Ukrainian Branch - Winnipeg MB
UWAC, Daughters of Ukrane - Regina SK

$200
UWAC - Dauphin MB
UWAC, St. Anna Branch - Edmonton AB
USRL (CYC), Eastern Executive
Prometheus Foundation - Toronto ON

$100
UWAC, Daughters of Ukraine - Regina SK
UWAC, Dominika Ohienko Branch, Lac la Biche
Parish District - Athabasca AB
UWAC, St. Elias Parish - Edmonton AB

$50
Rose Hryhirchuk - Edmonton AB
UWAC, Whally Branch - Surrey BC
Marie Magega - Edmonton AB

Olecia Pitts - Yorkton SK
Anna Marie Koszarycz - Calgary AB

$25
Anne Zenchyshyn - Swan River MB
Nathalie Sugden - Palgrave ON
Olyne Patryluk - Regina SK

$20
Sylvia Gryba - Saskatoon SK

$10
Halina Onufrijchuk - Winnipeg MB
Jennie Kuzyk - Belle River ON
Jennie Pidwysocky - Montreal PQ
Martha Kostenko - Edmonton AB

$5
Lillian Skoretz - Buchanan SK
Olga Narepecka - Montreal PQ

Щиро дякуємо!

продовження
Неділя Сиропусна
від ст. 15

почувань які виникають не посеред галасу й суєти світу цього але в тиші самороздумування при тихому діянні благодаті Божої, в храмах Божих, при звуках церковних пісень та усердних молитов.

Євангельське читання сьогоднішньої неділі словами самого Христа нагадує нам про те, що стаючи на шлях Посту необхідно простити нашим ближнім усі образи й кривди заподіяні нам. "Коли ви прощатимете людям їх провини, то простить і вам Отець ваш небесний. А коли не прощатимете людям їх провини, то й Отець ваш небесний не відпустить вам провин ваших" (Матвія 6:14-15).

Бути справжнім християнином - це значить, перш за все, вміти прощати. Під час Посту ми хочемо випросити собі в Бога прощення гріхів, а чи ж простить нам Бог наші гріхи, коли ми не простимо гріхів нашим ближнім? У молитві Господній "Отче наш" ми кожночасно проказуємо: "...і прости нам провини наші як і ми прощаємо винуватцям нашим ...". Чи ми проказуючи ці слова, простили всі провини ближнім своїм? Коли ні, то наша молитва залишиться порожнім звуком і великим лицемірством.

Усі ми, за давнім звичаєм нашої Св. Православної Церкви, повинні в цю неділю просити прощення один в одного. Простімо ж один одному наші взаємні образи й кривди, простімо ж не словом і язиком, а ділом і істиною, й станьмо на шлях Посту з повною надією на прощення Господом Богом і наших гріхів. Взаємне прощення гріхів - це та мала жертва якої вимагає від нас Господь прощаючи нам наші гріхи.

Протоієрей Іван Стус

Birchwood
Realty Services Inc., Brokerage

Doris-Ann Masnyk

OWNER/BROKER OF RECORD
MARKET VALUE APPRAISER

416-520-5290

dmasnyk@trebnet.com

Consistent and attentive professional real estate services

SMITH MONUMENT COMPANY LTD.

ANDREW LATYSHKO
PRESIDENT

BUS: (416) 769-0674
FAX: (416) 769-5677
TOLL FREE: 1-888-836-7771

349 WESTON ROAD
TORONTO, ONTARIO M6N 3P7

A FAMILY BUSINESS SINCE 1919

SHEVCHENKO FOUNDATION

THE UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Helping Ukrainian Canadians since 1963

What does the SHEVCHENKO FOUNDATION represent?

- commitment to community
- financial assistance for cultural development
- sound administrative management
- security and stability
- an investment in community growth
- a lasting legacy for future generations

Support the Shevchenko Foundation so it can continue supporting our community!

www.shevchenkofoundation.com
or contact
Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko
202-952 Main Street Winnipeg, Manitoba
R2W 3P4 Tel 1-866-524-5314

MRS NADIA NYKOLYN
10912-65 A ST
EDMONTON, AB
T6A 2P7

1-Dec-2008

PM40011733 R09580
Return Undeliverable Canadian Addresses to:
PROMIN
Box 57268, Jackson Station
Hamilton, Ontario,
Canada L8P 4X1